

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

JURIJAM RĒRIHAM – 110

Šā gada 16.augustā pie-
minēsim izcilo zinātnieku,
Austrumu pētnieku un
lingvistu Juriju Rērihu
viņa 110. dzimšanas die-
nā.

Helēnas Rērihas un Ni-
kolaļa Rēriha vecākais
dēls Jurijs Rērihs piedzi-
ma 1902. gada 16. augus-
tā Novgorodas guberņas
Okulovkas ciemā. Pēc di-
viem gadiem Rērihu ģime-
nē pasaulē nāca otrs dēls
– ievērojamais mākslinieks
Svjatoslavs Rērihs. Brāļu
bērība un pusaudžu gadi
pagāja Pēterburgā – pilsē-
tā ar bagātīgām kultūras
tradīcijām, kas tolaik bija
arī pasaules orientālistikas
centrs. Jau ļoti agrā bērni-
bā Jurijs Rērihs interesē-
jās par vēsturi un mākslu,
tāpēc Helēna Rēriha rūpī-
gi izraudzījās labākās, in-
teresantākās grāmatas un
kopīgi ar dēliem apmeklēja
muzejus, lai palīdzētu pa-

modināt talantus.

Vēlāk Helēna Rēriha
kāda no savām vēstulēm
rakstīja: “Jūs man jautājat
par audzināšanas meto-
dēm, kas devušas tik brī-
nišķīgus paraugus kā mani
dēli. Tās ir bijušas ļoti vien-
kāršas. Un galvenokārt no
agras bērības, pat no pa-
šas mazotnes, viņos tika
modināta mīlestība pret
dabu, pret grāmatu, pret
mākslu. Pareiza grāma-
tu un audzinātāju izvēle
sniedza viņiem brīnišķīgu
pamatu un ļoti agri pali-
dzēja noteikt viņu ievirzes
un spējas. Tādējādi cieņa
pret zināšanām un darbu,
mākslas un kultūras vide,
disciplīna, pirmo pamatu
ielikšana tikumīgam rak-
sturam sava pienākuma
pildīšanas un personiskas
atbildības jomā un, galve-
nais, diženais tēva piemērs
sniedza viņiem iespējas sa-
lidzinoši agri sākt izpaus-

savu lielo iedzimto poten-
ciālu. Bez spilgta talanta
un pat meistarības vairā-
kā jomā viņi garā nes-
diženu sintēzi, kura arī
sniedz pamatu tikumībai
un mīlestības viedumam
pret Dzimteni. Tādējādi
bez liekas kautrības varu
sacīt, ka es taisnīgi lepojos
ar saviem dēliem.”

Jurijs Rērihs ieguva lie-
lisku izglītību – viņš studē-
ja orientālistiku Sorbonā,
Oksfordā un Hārvardā. Šis
neparasti apdāvinātais cil-
vēks brīvi pārvaldīja vairāk
nekā 30 pasaules valodas,
tostarp sanskrita, pali, ti-
betiešu, mongoļu, ķīniešu,
hindi, kā arī daudzas Ei-
ropas valodas. Starp citu,
mongoļu valodu viņš iemā-
cījās jau 15 gadu vecumā.
Viņa mērķtiecība ir apbrī-
nojama – 18 gadu vecumā
viņš jau bija nobriedis zi-
nātnieks, kurš ļoti labi zina
sava pētnieciskā darba vir-

zienu, intereses un pārval-
da vairākas valodas. Sorbo-
nā viņš vienlaicīgi studēja
gan Austrumu valodas, gan
kara un juridiski-ekono-
miskajā fakultātē, kas ļāva
viņam iegūt mūsdienīgas
zināšanas un sagatavoties
patstāvīgiem pētījumiem.

1923.gadā, ieguvis ma-
ģistra grādu indiešu filo-
loģijā, Jurijs Rērihs kopā
ar vecākiem devās uz In-
diju. 1925.gadā no Kašmi-
ras viņi uzsāka pasaules
vēsturē vēl nebijušu, ļoti
nozīmīgu trīs gadus ilgu
zinātniski pētniecisku ek-
spedīciju pa Centrālo Āzi-
ju. Ekspedīcijas dalībnieki
šķērsoja Indiju, Tibetu,
Ķīnu, Mongoliju no Dien-
vidiem uz Ziemeļiem un
pēc tam no Ziemeļiem uz
Dienvidiem, iziedami arī
nezināmas Himalaju takas
un vietas.

Turpinājums 3. lpp.

Šajā numurā lasiet!

**BAKUŠKA –
SPILGTS SĀTANISMA UN
NELOJALITĀTES PIEMĒRS**

→ 2. lpp.

**“LICENCE”
NOZIEGUMIEM
PRET CILVĒCI?**

→ 2. lpp.

**RUDENĪ
REPATRIĀCIJA UZ
KRIEVIJU KĻŪS
VIEGLA**

→ 3. lpp.

**KAS TAS TĀDS –
TAUTAS TRIBUNĀLS?**

→ 4. lpp.

MEKLĒSIM CILVĒKUS!

Saruna ar biedrības “Latvietis”
Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieku
Leonardu Inkinu

→ 5. lpp.

KOOPERĀCIJA – GUDRAS TAUTAS IZVĒLE

Saruna ar zemnieku, kooperatīva “Trikāta KS” pārstāvi **Normundu Sakalovski**

**KOOPERĒJOTIES
KĻŪSTAM
STIPRĀKI**

*DDD: Kādēļ jūs nolēmāt
iesaistīties kooperatīvā?*

**Normunds Saka-
lovskis:** Esmu koopera-
tīva “Trikāta KS”, kas
dienā saražo apmēram
divus simtus tonnas pie-
na, biedrs gandrīz kopš
kooperatīva dibināšanas
laika. Šobrīd esmu arī ko-

kurš saražo desmit tonnas
piena dienā, tomēr nav ne-
kas pret privātajiem pār-
strādes uzņēmumiem, pie-
mēram, “Rīgas Piena kom-
binātu”, “Valmieras Piena
kombinātu”, kas tagad
pārdoti Krievijas uzņēmē-
jam, un vēl citiem lieliem
kombinātiem. Privātie pie-
na pārstrādes kombināti
īpaši negrib sadarboties ar
kooperatīviem – tie viņiem
ir pretinieki, jo kooperatīvi
pieprasa zemniekiem izde-
vīgākus noteikumus.

**“Lai apvienotos, jāspēj domāt ne tikai
par savu, bet vispārības labumu.”**

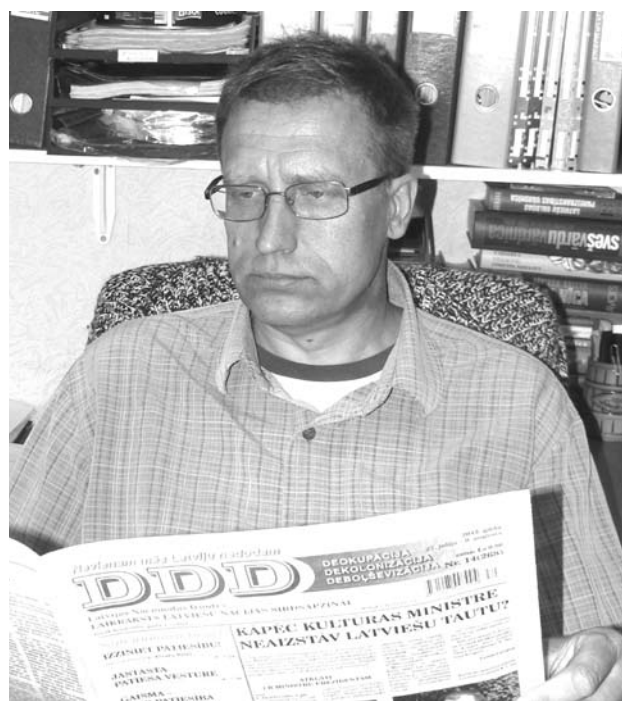
operatīva revīzijas komisi-
jas loceklis. Apvienojoties
trijiem kooperatīviem –
“Trikāta KS”, “Dzēse” un
“Piena partneri KS” –, ir
uzbūvēta piena pārstrā-
des rūpnīca Jelgavā, kas
savu darbu uzsāka jūnija
beigās.

Mērķis izveidot koopera-
tīvu bija vienkāršs: lai mēs
būtu stiprāki, lai nebūtu
atsevišķi katrs par sevi,
bet lai mēs varētu ietekmēt
procesus. Pat zemnieks,

Tagad, kad esam uzcēlu-
ši savu rūpnīcu, attieksme
pret mums sākusi mani-
ties – mūs jau kaut kādā
ziņā uzskata par partne-
riem.

*DDD: Tātad, jūsuprāt,
dalība kooperatīvā zemnie-
kiem ļauj runāt ar pārstrā-
des rūpnīcām kā līdzīgam
ar līdzīgu?*

N.S.: Tā vajadzētu būt.
To, ka zemniekiem jāap-
vienojas, sapratu jau pirms
divdesmit gadiem, kad tika

likvidēti kolhozi. Aicināju
pazīstamos zemniekus ap-
vienoties – sākumā kaut
vai divatā, lai pēc tam pār-
ņemtu pienotavu, ko mūsu
senči kādreiz bija uzcēlušī
kā pamatīgu būvi, kur vēl
padomju laikos pieņēma
pienu. Diemžēl cilvēki ne-
saprata, par ko es runāju,

tādēļ paliku viens. Viņi
uzskatīja, ka vēlos sagla-
bāt kolhozu, taču runa jau
nebija par kolhozu, bet par
nepieciešamību apvieno-
ties un uz līdzvērtīgiem
noteikumiem sadarboties.
Tomēr cilvēki to nesapra-
ta.

Turpinājums 4. lpp.

“LICENCE” NOZIEGUMIEM PRET CILVĒCI?

Vilnis Eisters

1945. gada 6. augustā “demokrātiskākās” valsts ASV prezidents Trūmens deva pavēli nomest atombumbu uz Japānas ostu – Hirosimu, lai gan karš ar Japānu jau bija gandrīz beidzies. Ko atombumbai vajadzēja demonstrēt? Vai sabiedrotajai Padomju Savienībai – ASV varenību? Demokrātijas nesodāmību? Uzvarētāju triumfa salūtu? Kas tad bija uzvarētājs karā?

Strīds nebija starp fašistiem un pārējo cilvēci, bet starp divām fašistiskām sistēmām. Fašismu uzvarēja, bet uzvarētājs bija desmitkārt šausmīgāks fašisms un viņu sabiedrotie, kuru acīs cilvēka un veselu tautu dzīvībai nav ne graša vērtības; vērtība ir tikai naudai – lielai naudai. To mēs redzam arī šodien, jo viņi tagad ir it kā mūsu “sabiedrotie”...

“Liekas, ka pasaulē nav lielāku speciālistu “demokrātijas jautājumos” kā krievvalodīgie okupanti, lai tikai atgūtu zaudētās privilēģijas un pilnībā iznīcinātu latviešu tautu.”

Divas dienas pēc “Hirosimas murga”, 1945. gada 8. augustā tika publicēti Starptautiskā Kara tribunāla Statūti. Tātad viss bija sagatavots, lai notiktu “vēstures amorālītātes paraugprāva” – Nirnbergas process. Tas uzvaras eiforistiem bija nepieciešams gan kā “patiesss”, bet naivs mēģinājums izmantot izslavināto Rietumu demokrātijas LIKUMA varu, gan kā iespēja demonstrēt neierobežoto varu, kas pieredēja uzvarētājiem. Galu galā PSRS (“sarkanā fašisma” impērija) bija vislielākā ieguvēja, jo jebkurā taisnīgāka risinājuma gadījumā “sarkanā fašisma” vadība un tās līdzdalībnieki paši varētu nokļūt uz apsūdzēto sola. Tā ne notika – notika XX gadsimta lielāko noziedznieku juridiska “izvilkšana” no cilpas, un vēl kā “prēmiju” tiem izsniedza “licenci” turpināt noziegumus pret cilvēci, pret Austrumeiropas un Baltijas tautām.

Saņemto “licenci” PSRS izmantoja ar vēl neredzētu nežēlību; sabiedrotie un

viņu tautas izlikās to neredzam. “Licences” tiesības slepkavot atbalstīja arī mūsu otrā Baltijas jūras krasta kaimiņiene – neitralā “politiskā prostitūta” Zviedrija.

Ja jau Rietumu civilizācijas slavinātāji atzīst Austrumeiropas un Baltijas tautas par cilvēces daļu, tad ir jābūt Nirnbergas procesa taisnīgam turpinājumam. Mēs, baltiešu un austrumeiropiešu cilvēces daļa, varam pavisam taisnīgi jautāt, vai cilvēces likums un morāle ir tik kūtri un pilnīgi bezspēcīgi grandiozu noziegumu priekšā, ja nespēj nosodīt un likvidēt šo noziegumu sekas? Visi, kas nav izbaudījuši “sarkanā fašisma” briesmas, tā arī nekad nespēs pa istam iedomāties dzīvi tā režīmā. Tāpat viņi nespēj iztēloties un saprast dzīvi kopā ar civilokupantiem, nozieguma līdzdalībniekiem, kuri guvuši dāsnus labumus no šiem noziegumiem. Latvijas sabiedrība ir saskaldīta ne jau pēc etniskā principa, bet gan kā okupanti un pamattauta – latvieši. Ja notiks Nirnbergas procesa turpinājums un verdikta pārskatīšana, Otrais pasaules karš nevar tikt uzskatīts par pabeigtu Eiropā.

Etniskās saskaldīšanas politika darbojas jau labu laiku pirms kara beigām. To, protams, veica kara dalībnieki – Vācija un PSRS, iesūtot savus okupantus

un kolonistus pakļautajās zemēs. Pēckara gados, kad sabruka Trešais Reihs un uzvarēja “sarkanais fašisms”, notika nepieredzēta iedzīvotāju pārvietošana, etniskās nošķiršanas nepieciešamība. Daļēji tas bija piespiedu kārtā, daļēji brīvprātīgi. Sabiedroto un PSRS Potsdamas tikšanās reizē 1945. gadā, kad tika pieņemts lēmums par Starptautiskā Kara tribunāla nepieciešamību, lai sodītu “brūno fašismu”, pēc “sarkano fašistu” (Baltijas un Austrumeiropas okupantu) ierosinājuma tika panākta vienošanās – XIII paragrafa vārdiem runājot, visas trīs valdības atzīst, ka jāveic vācu iedzīvotāju, kas palikuši Austrumeiropā, pārvietošanu uz okupētajām valstīm Vāciju (netika minēts, ka viņi būtu jāaizvieto ar krievu okupantiem).

Rezultāts bija jaunas realitātes atzīšana de iure: krievu okupētā Austrumeiropa jāiztīra no vāciešiem kā okupantiem un kolonistiem.

Turpinājums 6. lpp.

LASĪTĀJA JAUTĀJUMS

Laikraksta “DDD” lasītāji izmanto Latvijas Nacionālās frontes jauno mājas lapu www.fronte.lv un, vērojot Latvijā notiekošo, vēlas uzzināt arī LNF un laikraksta “DDD” veidotāju viedokli.

Labdien, laikraksta “DDD” veidotāji!

Kas jums sakāms par interneta vietnē Apollo.lv publicēto ziņu: “*Latvijas Vecticībnieku Pomoras baznīcas Centrālās padomes priekšsēdētājs tēvs Aleksijs (Žilko) ar parakstu apliecinājis savu atbalstu valstī patlaban notiekošajai parakstu vākšanai par pilsonības piešķiršanu Latvijā dzīvojošiem nepilsoņiem. [...]*”

Tēvs Aleksijs uzskata, ka nepilsoņu atbalsts ir kristiešu apustuļu pamācību izpildījums.

“Šāds svarīgs pasākums ir jāatbalsta visiem labas gribas cilvēkiem. Kristieši šādā veidā var izpildīt svētā apustuļa Pāvila pamācību: “Palīdziet viens otram un tādā veidā izpildiet Kristus likumu!” – Biblii cīteja tēvs Aleksijs.”

Vai vecticībnieki gadījumā netiek uzskatīti par tiem Latvijai lojālajiem krieviem, kuri šeit skaitās istie Latvijas pilsoņi??? Neesmu aktīvs baznīcā gājējs, taču man kaut kā šķiet, ka vecticībnieku *baķuška* ir kaut ko sajaucis kristīgo vērtību skaidrošanā. Ko varam darīt, lai apturētu šo marasmu? Man jau sāk *piegriezties* tā ģirgāšanās par latviešiem.

Cīņai sveiks!

Valdis

BAĶUŠKA – SPILGTS SĀTANISMA UN NELOJALITĀTES PIEMĒRS

LNF priekšsēdētāja Aivara Gardas atbilde “DDD” lasītājam Valdim

Aivars Garda: Pilnībā jāpiekrīt mūsu lasītājam Valdim, ka ar šo mācītāju – vecticībnieku *baķušku* – kaut kas nav kārtībā. Viņš tik tiešām skaidro kristīgās vērtības ačgārnī, bet skaidrot ačgārnī kristīgās vērtības – tas nozīmē būt sātanistam. Tā ir vispārēja definīcija.

Kā mēs zinām, melu tēvs ir Sātans, vai otrādi – Sātans ir melu tēvs. Tātad šis tēvs Aleksijs, citējot apustuļa Pāvila mācību: “Palīdziet viens otram, un tādā veidā izpildiet Kristus likumu!”, sagrozīja apustuļa teikto jēgu. Ar to viņš it kā ieliek svētā Pāvila mutē vārdus: “Okupanti, kolonisti, palīdziet viens otram, un tādā veidā jūs piepildīsiet Kristus likumu!” Tas ir pilnībā ačgārnī.

Šie vārdi ir jāattiecinā

mūsu valsts. Tautai pat ir tiesības ar bruņotu spēku atbrīvoties no okupantiem un kolonistiem, kā to jau ir pierādījuši alžīrieši, kuri izdzina frančus, un indieši, kas izdzina angļus. Tātad šis *baķuška* pilnīgi otrādi sagroza Pāvila vārdus.

Nevajag baidīties no šī skaļā vārda – sātanisms. Esam pieraduši domāt, ka sātanisti ir kaut kādi – velna izskatā ar ragiem, kas, apģērbusies kaut kādās speciālās drēbēs, kaut kur slepus pielūdz Sātanu. Sātanisms ir tieši viltīgi, velnīšķīgi meli. Manuprāt, tāds *baķuška* ir īsts sātanisma piemērs. Kas viņam devis tiesības svētā Pāvila teikto, kas attiecas uz patiesību, šādi pārtulkot? Tas ir viens šī jautājuma aspekts.

Otrs, uz ko mēs, latvieši, bieži “iekritam”, kad mums saka: *nu, vecticībnieki jau te dzīvojuši kādus 300 gadus, viņi ir mūsējie, viņi ir savējie...* Šis *baķuška* pierāda, ka viņš šeit nekad nav bijis savējais. Viņš uz Latviju ir atbēdzis no Krievijas, mēs, latvieši, viņam devām pajumti, lai viņš paliktu dzīvs, bet “pateicībā” viņš mums tagad iesplauz sejā. Tātad mēs, tas ir, mūsu senči kļūdījās, 1920. gada

“Skaidrs, ka ar mūsu tautu kaut kas ir noticis. Tā ir dziļā, morālā krīzē, pat depresijā, nespējot atšķirt labo no ļaunā, – tai var visu iestāstīt.”

uz latviešiem: “Palīdziet viens otram, un tādā veidā jūs izpildīsiet Kristus likumu!” Latviešiem palīdzēt viens otram nozīmē rast saskaņu, ka dekolonizācija ir nepieciešama, ka visi civilokupanti ar likumīgu spēku ir jāpadzen no

Miera līgumā automātiski paredzot pilsonību tādējam, kā šis *baķuška*. Viņi nav attaisnojuši mūsu, latviešu, cerības. Iedomāieties, viņi jau 300 gadus dzīvojuši šeit, mēs viņus esam barojuši, bet viņi vienlaig skatās kā vilki uz mežu.

DDD: *Patiesībā viņš ir labs piemērs, kādēļ nedrīkst automātiski dot pilsonību.*

A.G.: Jā, spilgts piemērs, kādēļ nedrīkstēja dot, jo viņš aicina uz ļoti bīstamu referendumu – ļoti bīstamu! Tātad mūsu senči ir kļūdījušies, iedodot tādām pilsonību. Kļūda ir jālabo, kad vien būs tāda iespēja – kad Latvija patiešām būs neatkarīga valsts un, iespējams, izstāsies no Eiropas Savienības. Tad arī jāpieņem attiecīgs likums, kas ļautu izdzīt no Latvijas tādus kā šis *baķuška*, kurš sevi jau ir parādījis, atklājot, ka ir aizgājis parakstīties par latviešiem kaitīgu likumprojektu. Tādām, kurš tā rīkojas un aicina citus darīt tāpat, pieņemot attiecīgu likumu, pilsonība jāatņem, un tāds ir jāizraid no mūsu valsts.

Mums, latviešiem, jāizlemj, kā rīkoties, ko darīt ar tādējam, piemēram, Marina Kosteņeckā. Var jau būt, ka viņas vecāki bija lojāli krievi, bet, manuprāt, ir izaudzinājuši nelojālu krievieti – pilnīgu latviešu tautas nedraugu Marinu Kosteņecku. Uz sveru, ka tas ir tikai mans viedoklis – analīzes viņai neesmu taisījis; lai taisa ekspertīzi un nosaka, vai viņa ir ienaidniece vai nav. Arī Marinai Kosteņeckai par viņas antilatvisko darbību būtu jāatņem pilsonība. Un mums, latviešiem, nav jāsamulst, kad mums saka – *jā, mēs te 300 gadus*

kangaru gribai nav pielāvis naturalizāciju, kuru “meta pakal” par brīvu...

DDD: *VVF ne tikai aicināja, bet pat aiz priekša bučoja naturalizētos jaunpilsoņus...*

A.G.: Jā. Un, kad VVF beidza darbu pili, **vesels bars muļķu taču brauca un Dainu kalnā veidoja viņai ziedu paklāju. Lai jebkurš mūsu lasītājs, kurš pazīst kādu no tiem ziedu licējiem, pasveicina no mūsu avīzes tādus muļķi, kurš iet tādai dumjai un nodevīgai prezidentei, kas atdeva Abreni, dāvāt ziedus!**

Visu saliekot kopā, skaidrs, ka ar mūsu tautu kaut kas ir noticis. Tā ir dziļā, morālā krīzē, pat depresijā, nespējot atšķirt labo no ļaunā, – tai var visu iestāstīt. Žīdiem vajag īpašumus – lūdzu, atdosim. Tagad piesakās arī krievu kopiena – kāpēc ne?! Ja jau žīdiem var, kāpēc tad krieviem neatdosim?! Atdosim visiem, kas pieteiksies – kāpēc tad ne?!

Zatlers aizbrauca uz Maskavu, Putins paprasīja okupantu pensionāriem palielināt pensijas – Zatlers iedeva, bet mūsu pensionāri pat nečikst, kaut arī pašiem paliek mazāk. Tātad kaut kas ir noticis ar mūsu tautu...

Trešais apstāklis, kas bieži mulsina latviešus. It kā daudzi krievi pirmajā brīvvalsts laikā bija Aizsargu organizācijā un citā-

“Latviešiem palīdzēt viens otram nozīmē rast saskaņu, ka dekolonizācija ir nepieciešama, ka visi civilokupanti ar likuma spēku ir jāpadzen no mūsu valsts.”

dzīvojam. Vienalga, cik gadus šeit esi dzīvojis, bet, ja esi par referendumu, kas automātiski piešķir pilsonību mūsu ienaidniekiem, tad arī tu esi mūsu ienaidnieks, un viss.

DDD: *Kur slēpjas iecerētā referenduma bīstamība?*

A.G.: Referenduma bīstamība slēpjas šādā apstākļi: ja mēs tagad visiem automātiski piešķiram pilsonību, viņi centīsies mainīt Latvijas politisko iekārtu. Tāds ir viņu mērķis – to neslēpj arī idejas autori. Mums jāsaprot, ka tie ir mūsu ienaidnieki. Te gan ir jāpiebilst, ka šis referendums nebūtu bijis vajadzīgs, ja nepilsoņi būtu klausījuši mūsu *integrētajiem*, piemēram, tādējam kā **Vaira Viķe-Freiberga, Eīzenija Aldermane, Sarmīte Ēlerte** – un būtu aizgājuši un naturalizējušies tā, kā to izdarīja **Nils Ušakovs**... Kas ir **Nils Ušakovs** – latviešu tautas draugs vai ienaidnieks? Skaidrs, ka ienaidnieks, turklāt – ļoti bīstams ienaidnieks. Mūsu valsts vara, apstulboto latviešu cienītā **Vaira Viķe-Freiberga** taču visus aicināja kļūt par pilsoņiem! Pats Dievs ir stāvējis klāt latviešu tautai un pretēji

di izrādīja lojalitāti Latvijas valstij. Atcerēsimies, ka tad bija PSRS, un šie krievi bija pret PSRS. Tagad ir citi laiki, mums kaimiņos ir impēriskā Putina Krievija, kas ļoti simpātizē pat tādām *baķuškām*.

Man pašam trolejbusā bija saruna ar diviem kolonistiem. Viņi mani pazīna, pienāca klāt un sāka mani skaļi iztaujāt, kāpēc esmu par dekolonizāciju? Es viņiem atjautāju: *vai viņi sevi uzskata par lojāliem latviešu tautai?* Viņi atbildēja: *jā, lojāli*. Mūsu diskusiju latviešu valodā klausījās visi pasažieri. Teicu, ka viņi izturēs vienu manu lojalitātes testu, tad es pats būšu pret viņu dekolonizāciju. Pajautāju – ja tagad Latvijai uzbruktu Krievija, vai viņi šautu uz krievu karavīriem? Viņi stingri atbildēja – nē! Es teicu, ka tad jau viņi šautu man un citiem latviešu vīriem mugurā, jo mēs gan šautu uz krievu armijas karavīriem. Viņi bija spiesti atzīst, ka tādā gadījumā viņi nav lojāli latviešu tautai. Tā, lūki! Tā jautājiet ikvienam. Tad izrādīsies, ka lojāla nav neviena, kas arī bija jāpierāda...

Sagatavoja Liene Apine

JURIJAM RĒRIHAM – 110

Turpinājums no 1. lpp.

Pētnieciskā programma bija ļoti piesātināta un daudzveidīga – tika veikti vēsturiski, ģeogrāfiski, etnogrāfiski, lingvistiski, botāniski, zooloģiski un medicīniski pētījumi, kā arī Centrālās Āzijas tautu kultūras un folkloras izpēte, kas aizpildīja katru dienu ekspedīcijas laikā.

Neskatoties uz Jurija Rēriha jaunajiem gadiem, uz viņa pleciem gulās atbildība par ekspedīcijas apsardzi, viņš rūpējās arī par aprikojumu un apmācība personālu kara lietās, lai karavāna spētu sevi aizstāvēt no laupītāju uzbrukumiem, kas tajā reģionā nebija retums. Šeit noderēja viņa militārās zināšanas un stratēģiskais prāts. Ne reizi vien Jurija Rēriha taktiskie risinājumi un personiskā vīrišķība izglāba karavānu. Protams, viņš bija arī neaizvietojamš tulks sarunās ar vietējās varas pārstāvjiem un iedzīvotājiem. Bez Jurija Rēriha nebūtu iespējams pilnvērtīgs ekspedīcijas darbs.

Šis unikālās ekspedīcijas sasniegumi pirmoreiz tika atspoguļoti Jurija Rēriha

monogrāfijā “Pa Centrālās Āzijas takām” (Londona, 1931), kas jauno pētnieku strauji ierindoja pasaules orientālistu pirmajās rindās.

Viss apjomīgais zinātniskā darba materiāls pēc ekspedīcijas tika nodots Himalaju pētniecības Institutam “Urusvati”, kuru izveidoja 1928.gadā. Vairāk nekā 10 gadus Jurijs Rērihs bija Institūta direktors. Nosakot savus mērķus, viņš rakstīja: “Kālnos ir apslēpta aizmirsta civilizācija, kura glabā seno viedumu un kultūru. Tieši šeit strupceļā nonākusi zinātne var atrast sev atjaunotni. [...] Atkal sācies laiks, kad Austrumu zināšanas iekļūst mūsu dzīvē un pakārto sev zinātni.”

1934.–1935. gados Jurijs Rērihs kopā ar Nikolaju Rērihu veica ekspedīciju Mandžūrijā un Mongolijas iekšienē, kuras mērķis bija ne tikai zinātniska izpēte, bet arī lauksaimniecisko kooperatīvu veicināšana uz tautu sadarbības pamatiem.

Kā ievērojams zinātnieks Jurijs Rērihs bija iesaistī-

jies arī daudzās pasaules organizācijās un veicināja Dzīvās Ētikas Mācības principu nostiprināšanos. Viņš ieguldīja lielas pūles un enerģiju, lai garīgi apvienotu divas pasaules – Austrumus un Rietumus – un izvestu cilvēci no aprobežotības strupceļa.

Pēc Staļina nāves, 1957. gadā Jurijam Rēriham izdevās no Indijas atgriezties savā Dzimtenē – Krievijā. Karsto vēlēšanos atgriezties Dzimtenē, kuru loloja viņa vecāki, izdevās piepildīt vispirms Jurijam Rēriham un vēlāk arī Svjatoslavam Rēriham. Jurijs Rērihs atveda sev līdzī lielu mantojumu: vairāk nekā 500 tēva gleznu, apjomīgu bibliotēku, vērtīgus priekšmetus, lai veicinātu garīgo atmodu. Maskavā viņš sāka darboties Orientoloģijas Institutā, vadot “Indijas filozofijas un vēstures sektoru”. Trīs gadu laikā viņš paveica pat viena cilvēka dzīves ilgumam neticami daudz. PSRS nebrīves apstākļos viņš atjaunoja orientoloģijas zinātni, radīja tibetoloģijas skolu, pirmoreiz PSRS sāka pa-

sniegt sanskrita apmācību, ielika pamatus jaunai zinātnei – nomadistikai (nomadu cilšu pētniecība). Šajā neilgajā laikposmā Jurijs Rērihs sagatavoja iespēšanai tibetiešu-krievu-angļu vārdnīcu vairākos sējumos ar sanskrita valodas paralēlēm, kā arī ļoti daudz rakstu un zinātnisko darbu.

Pateicoties Jurija Rēriha vīrišķīgajai neatlaidībai, Padomju Savienībā tik ļoti vairs nevajāja Rēriha sekotājus, sāka skanēt Rēriha vārds un izstādītas Nikolaja Rēriha gleznas. Tuvākie un uzticamākie cilvēki uzzināja par Dzīvās Ētikas Mācības būtību, un šis zināšanas vērsās plašumā, stiprinādamas cilvēku garu un aicinādamas uz evolūciju.

Jurija Rēriha dzīve aprāvās 1960.gada 21.maijā, bet viņa darba augļi ir kļuvuši neiznīcināmi. Laikraksta “DDD” veidotāji ir pateicīgi Jurijam Rēriham par viņa pašai izlēmtu un vīrišķības pilno darbu, kas bijis vērst uz cilvēku apziņas pamodināšanu un jaunu zināšanu ienākšanu mūsu dzīvē.

VĒSTULE

PRETVALSTISKA IDEOLOĢIJA

Esmu sašutusi par žurnālistiem doto visatļautību elektroniskajos saziņas līdzekļos. Tā, š.g. 05.07. radiopārraidē žurnālists Kārlis Streips atļāvās pateikt, ka nacionālisms ir rasisms, antisemitisms, homofobija un ksenofobi-

ja. Nedomāju, ka, kaut arī būdams kosmopolīts, viņš nesaprot, ka nacionālisms un patriotisms ir valsts un tautas pastāvēšanas garantants. Turpretī kosmopolitisms aizvedīs valsti un nāciju nebūtībā. Pirmais solis jau ir sperts, jo pasē vairs neraksta tautību.

Savukārt E. Liniņš kādā radiopārraidē, kur Visvaldis Lācis diskutēja ar bijušo sarkanarmieti Albertu Pāzi par abu karojošo pušu ideoloģiju un cīņas mērķiem, beigās paziņoja: “Un tomēr Padomju armija bija demokrātijas garants.”

Politologs I. Ījabs valodas referenduma vakarā radiopārraidē pavēstīja, ka latviešiem esot zooloģiskais nacionālisms...

Ar cieņu,

Biruta Gereiša

P.S. Šādu vēstuli nosūtīju arī kādai populārai avīzei un radio ģenerāldirektoram J. Siksnim. Klusums...

B.G.

RUDENĪ REPATRIĀCIJA UZ KRIEVIJU KLŪS VIEGLA

Līga Muzikante

Vairāk nekā piecu gadu laikā, kopš Krievijā darbojas repatriācijas programma, no Latvijas uz turieni dzīvot devušās tikai kādas 500 ģimenes. Tas liecina gan par trūkumiem šajā programmā, gan galvenokārt par mūsu pašu, tas ir, latviešu pārāk maigo attieksmi pret okupantiem. “DDD” jau daudzkārt ir rakstījis, ka, apvienojoties

tiek prasīta drosme. Viņi būtu gatavi to atbalstīt, ja vien viņiem pašiem tās veicināšanā nebūtu jāpiedalās un jāiegulda sava psihiskā un fiziskā enerģija. Tomēr citas alternatīvas nav, kā latviešiem saglabāt savu tautu un valsti, un dūsmīgi sevis žēlotāji nav spējuši pierādīt pretējo. Turklāt dekolonizācijas procesa iekustināšanai nav nepie-

kuri jau pieņēmuši šādu lēmumu, bet kuriem dažādu iemeslu dēļ nav bijusi šāda iespēja.” Lūk, tāpēc ir jāpalīdz okupantiem pieņemt šo vienīgo pareizo lēmumu! Turklāt, cik gan uzmundrinoši šajā kontekstā skan Krievijas prezidenta **VPutina** vārdi: “Valsts attīstības jaunajā posmā mums ir jāizstrādā krietni iedarbīgāki un apjomīgāki pasākumi, lai atbalstītu cilvēkus, kuri vēlas atgriezties savā vēsturiskajā Dzimtenē.” Tātad latviešu pienākums ir palīdzēt krievvalodīgajiem vēlēties atsaukties Putinam!

Lai neskumst un nedusmojas arī tie latvietiši, kas ir dāsni apveltīti ar “rozā labsirdību” un žēlo “nabaga okupantiņus”, jo viņus taču Krievijā nevienš negaidot... Nesen Krievijas Federācijas Reģionālās attīstības ministrijas Starptautisko attiecību departamenta vadītājs **Aleksandrs Žuravskis** paziņoja, ka jau pērnais gads ir bijis izrāviens pārceļošanas programmas īstenošanā, un jaunajā programmas redakcijā tiks paplašināts ģimenes locekļu loks: “Atļauju ieceļošanai saņems arī vecmāmiņas, vecdētiņi, brāļi, māsas un pat tantes un tēvoči.” Tātad – visi ir mīļi gaidīti!

Jau šoruden Krievijas Domes deputāti varētu pieņemt likumu par repatriāciju, kas ļautu viņu tautiešiem viegli atgriezties Krievijā. Kā ziņo Krievijas plašās saziņas līdzekļi,

parlamentārieši aktīvi atbalsta prezidenta Putina jaunās norādes par nepieciešamību atvieglot Krievijas pilsonības saņemšanu izceļotājiem no citām bijušās PSRS zemēm, kas uzskata Krieviju par savu dzimteni un apzinās sevi par piederīgu krievu etnosam vai kādai pamattautībai. Šobrīd notiek darbs pie jaunajiem normatīvajiem aktiem.

Jūlijā Krievijas Domes deputāts no Liberāldemokrātiskās partijas frakcijas **Aleksandrs Starovoitovs** intervijā interneta vietnē “Life News” apgalvoja, ka viņa partija jau 20 gadus cenšas izveidot mehānismu, lai Krievijā atgrieztu tautiešus no NVS un citām aizrobežas valstīm. Viņš uzsvēra, ka likums par repatriāciju ir vitāli nepieciešams nacionālajai izdzīvošanai “šīs demogrāfiskās katastrofas fonā, kurā mēs šobrīd atrodamies”.

Starovoitovs ir pārliecināts: “Daudzi mūsu tautieši izjūt galēju diskomfortu nacionālajās republikās un tiek pakļauti visādiem ierobežojumiem – vai nu valodas vai arī kādiem citiem. Viņi ar prieku atgrieztos Krievijā.” Lūk, **kāpēc tad mums, latviešiem, nepaātrināt šī prieka izbaudīšanu?**

Gan valsts amatpersonas, gan zinātnieki un citi speciālisti ir ļoti norūpējušies par graujošo demogrāfisko stāvokli Krievijā un apzinās, ka jāveicina savu tautiešu atgriešanās etniskajā dzimtenē. Piemēram, bijušais Krievijas Federācijas Sabiedriskās palātas inovāciju institūta direktors **Vjačeslavs Glazičevs** šopavasar īsi pirms savas nāves, uzstājoties kādā no Maskavas skolām, skumīgi ilustrēja demogrāfisko bedri, kādā atrodas Krievijā, ar šādu piemēru: “Šobrīd pastāv jautājums, vai Pleskavas apgabals saglabāsies vēl

5 gadus. Tuvāko 5-7 gadu laikā tur paliks tieši 4 pilsētas un vairāk nekā. Pleskava, Veļikije Luki, Pečori kā svēceļnieku centrs un Dno kā dzelzceļu mezgls. Vairāk nekādu iedzīvotāju tur nepaliks, cilvēki izmirst. Bet kas gan šis par reģionu ar četrām pilsētām?”

Lūk, tāpēc Latvijas dekolonizācija ir laba un taisnīga, jo tā palīdzēs ne tikai latviešu tautai kļūt brīvai, bet arī Krievijai atgūt savus tautiešus.

Tiem, kuri ir piemirsuši vienkāršos ikdienas darbiņus, kurus ikviens latvietis var paveikt, lai veicinātu okupantu aizbraukšanu, atgādinu: ignorēt viņus, ja viņi runā ar jums krieviski; katru mīļu brīdi atgādināt, ka viņi šeit ir okupanti; visādos veidos informēt viņus par lieliskajām iespējām atgriezties etniskajā Dzimtenē, – tas ir tikai krikumiņš no darāmā, bet citi darbi lai ienāk prātā jums pašiem!

KAS TAS TĀDS – TAUTAS TRIBUNĀLS?

Aivars Gedroics

Cilvēkiem, kas regulāri seko politiskajām norisēm Latvijā, noteikti garām nav paslīdējis pašlaik Vācijā dzīvojošā, kādreiz pamatoti cienītā kustības “Helsinki-86” dibinātāja **Linarda Grantiņa** vārds. Ne tik senā pagātnē par viņa aktivitātēm regulāri ziņoja laikraksts “DDD”, kurā tika publicētas gan vairākas intervijas ar šo kungu, gan viņa piesūtītie raksti, gan politiska rakstura paziņojumi tā sauktā “Latvijas Republikas Tautas tribunāla” vārdā. Pēdējo iestādījumu pirms vairākiem gadiem nodibināja pats L. Grantiņš ar principā atbalstāmu ideju: dokumentēt 4.maija režīma amatpersonu noziegumus pret Latviešu tautu, fiksējot tos un paziņojot

“Bet mēs, normālie latvieši, sekosim tiešām īstiem patriotiem, tādiem kā A. Garda, L. Inkins u.c., kuri reāli un adekvāti uztver apkārt notiekošo, nesola nereālas lietas, neizsaka draudus, ko nevarēs vēlāk izpildīt, bet gan iespēju robežās cenšas apgaismot tautai prātu, norādot uz ceļu, kas jāiet, lai mūsu tautu glābtu no iznīcības, kura īstenošana gan bija, ir un paliks tikai pašas tautas rokās, tajā pašā laikā konsekventi izvairoties no sadarbības ar valdošo prettautisko režīmu.”

par tiem gaidāmo sodu pēc Istenot Patriotu nākšanas pie varas Latvijā.

Daudzus no t.s. “tribunāla” paziņojumiem, kuru faktiski rakstīja pats L. Grantiņš, kā līdzautoros pievienojot dažus no saviem bijušajiem līdzgaitniekiem, kā, piemēram, **K. Pupuru, A. Prūsi, J. Zivertu**, nu jau netaisni **K. Doropolski** u.c., publicēja arī laikraksts “DDD”, lai arī ne vienmēr piekristams tajā paustajiem viedokļiem un to saturam. Arī es parasti rūpīgi sekoju šo paziņojumu saturam un lielākoties tos atbalstīju, lai gan dažos gadījumos man radās šaubas par to atbilstību īstenībai, piemēram, apgalvojumam, ka tādus cilvēkus kā **J. Podnieku, I. Kozakeviču, I. Kežberu** u.c. pagātnē popu-

lārus cilvēkus varētu būt nogalinājuši, L. Grantiņa vārdiem runājot, “mūsdienas čeka”, jo, vismaz manā uztverē, šie ļaudis nekādā veidā valdošajam režīmam netraucēja, drīzāk gan stutēja un atbalstīja to.

Pats L. Grantiņš allaž atzinīgi izteicās gan par A. Gardu, gan par Dzīvās Ētikas Mācību, turklāt, cik man zināms, arī regulāri studēja to. Lūzuma punktu L. Grantiņa un A. Gardas attiecībās izraisīja 2010.gada februārī avīzē “DDD” publicētā intervija ar K. Pupuru, ar kuru pašam Grantiņam bija paslīcinājušās attiecības dažu maznozīmīgu politiska rakstura domstarpību dēļ. L. Grantiņš neslēpa savu neapmierinātību ar to, ka avīzē bez viņa atļaujas esot intervējusi “nodevēju” un “Maskavas agentu”. Drīz pēc tam L. Grantiņš pārtrauca attiecības ar LNF un avīzi “DDD”, nodibinot pats savu interneta vietni www.tautastribunals.eu, kurā nu sāka gānīt gan A. Gardu, gan Dzīvās Ētikas Mācību, kuru pats vēl pavisam nesen tika dievinājis. Līdztekus tam pēkšņi L. Grantiņā uzradās simpātijas pret **R. Dzintaru** un viņa partiju “VL”, neskatoties uz to, ka tās rindās drīz vien iekļāvās arī viņa nīstamais

K. Pupurs (pēdējais tādējādi, godīgi sakot, zaudēja manās acīs daļu no savas autoritātes). Nu tie vairs nebija zākājami, bet gan slavējami īpatņi.

Ierakstot “tautas tribunāla” vietnes meklētājā, piemēram, vārdus “Garda” un “Dzintars”, var lieliski redzēt, kā pavisam nelielā laika sprīdī ir diametrāli pretēji mainījusies Grantiņa nostāja pret šīm divām personām, un ne tikai viņiem. L. Grantiņš ne tikai nav atvainojies tautai par to, ka vēl nesen ir paudis pretējus uzskatus pašlaik sludinātajiem, viņš pat neizdzēs tos savus agrākos rakstus, kas apgāz pašreizējos, tā uzskatāmi demonstrējot *putru*, kas valda viņa galviņā.

Turpinājums 7. lpp.

KOOPERĀCIJA – GUDRAS TAUTAS IZVĒLE

Turpinājums no 1. lpp.

ATTĪSTĪBAS PAMATĀ IR UZTICĪBA

DDD: *Lai sadarbotos, jāspēj uzticēties. Vai tieši nespēja uzticēties bija gan toreiz, gan arī tagad lielākais šķērslis kooperatīvu izeidei?*

Normunds Sakalovskis: Tā ir – nav uzticēšanās, bet katrs par sevi. Diemžēl ir gadījumi, kad daži zemnieki ļaunprātīgi izmanto kooperatīvus. Daži nesaņem, ka tad, ja zemnieki savā starpā sadarbosies, piecietīs, ka kādu laiku no kooperatīva saņems divdesmit santimus par litru divdesmit viena santima vietā, ar laiku kļūs spēcīgāki un sāks pārstrādes rūpnīcām diktēt savus noteikumus. Kooperatīvs nav ieinteresēts apkrāpt savus zemniekus, kuri paši veido valdi un lemj par turpmāko attīstību.

“Man radies iespaids, ka valsts vadītāju, ierēdņu izpratnes līmenis par lietām un par valsti ir nožēlojami zems. Mēs nevaram ticēt ierēdņu korpusam!”

Ir pat tādi gadījumi, ka mēs, kooperatīvā apvienojušies zemnieki, izpērkam zemnieku no kombināta verdzības, palīdzot atdot kredītu.

Mēs diemžēl ejam cauri atkal tam attīstības posmam, ko reiz – vēl pirms okupācijas – jau piedzīvojam. Tagad, protams, ir citas nianšes, bet pamatelementi ir tie paši.

DDD: *Vai varat nedaudz pastāstīt, kā notiek kooperatīva darbs? Kādas problēmas jārisina?*

N.S.: Kā revīzijas komisijas pārstāvis piedalos arī valdes sēdēs, lai pārliecinātos, ka tiek pildīti valdei uzticētie uzdevumi – tiek risinātas kooperatīvā esošo zemnieku problēmas, saprātīgi un lietderīgi tiek izmantoti tie resursi, ko zemnieki uzticējuši. Starp citu, ne visi vēlas uzņemties atbildību.

Kooperatīva “Triakāta KS” Valdes priekšsēdētājs ir Uldis Krievārs, kurš kopā ar valdi veido kooperatīva nostādnes. Mūsu mērķis: saņemt pēc iespējas lielāku samaksu par piena litru. Tā nav ciņa par mirkli labumu, bet gan ilglaicīga stratēģija. Kooperatīva kodols ir zemnieki, kuri neskries prom, ja kaut kāds kombināts viņiem piedāvās pus santimu vai santīmu vairāk, nekā to šobrīd piedāvā kooperatīvs.

Ja runājam par jautājumiem, kādus jārisina, varu pastāstīt kādu gadījumu. Uz valdes sēdi ierodas zemnieks, kuram pieder saimniecība ar simts govīm, un prasa kooperatīvam aizdevumu

– divdesmit tūkstošus latu, lai varētu apmaksāt nodokļu parādu un procentus bankai. Taču valde nevar vieglprātīgi rīkoties ar līdzekļiem, aizdot bezatbildīgi, bez pārliecības, ka zemnieks būs spējīgs kooperatīvam atdot aizdevumu.

DDD: *No kurienes kooperatīvs iegūst līdzekļus?*

N.S.: Kooperatīvam ir bankā kredītlīnija, par kuru, protams, jāmaksā procenti. Gadās, ka naudu kooperatīvam iedod arī zemnieki, kuriem ir brīvā nauda, lai to aizdotu kādam citam. Zemnieki, kuri apvienojušies kooperatīvā, reizēm garantē viens otram aizdevumu bankā ar savu saimniecību.

DDD: *Tātad jūs varat zaudēt savu saimniecību, ja kāds cits zemnieks nespēj atmaksāt savu parādu bankā?*

N.S.: Lai kooperatīvs varētu normāli darboties,

zemnieki ir parakstījuši galvojumu, iekļājuši savas saimniecības – viens par piecdesmit, cits par divsimts tūkstošiem latu. Ja kooperatīvs izput, tad tiem zemniekiem, kuri uzņēmušies šo atbildību (parasti valdes locekļi), šī nauda ir jāatdod.

DDD: *Vai valsts atbalsta kooperatīvus?*

N.S.: Valsts cenšas atbalstīt kooperatīvus. Piemēram, piena pārstrādes rūpniecības būvniecībai Jelgavā saņemam valsts galvojumu. Mēs, protams, par to maksājam procentus, taču gadījumā, ja nepratīsim saimniekot un rūpnīca izputēs, valstij būs jāsedz mūsu kredītsaistības.

NO KOOPERĀCIJAS BAIDĀS PARAZĪTI UN VERGTURI

DDD: *Kad tika paziņots, ka kooperatīvs saņems valsts atbalstu piena pārstrādes rūpnīcas celtniecībai, plašās saziņas līdzekļos izskanēja apgalvojumi, ka šāda rūpnīca nav vajadzīga, ka kooperatīva vadītājs Krievārs izmantojis savus sakarus valdībā, lai saņemtu galvojumu. Vai tiešām jaunā rūpnīca graus Latvijas piena pārstrādes struktūru?*

Normunds Sakalovskis: Idejas pretinieku, apmelojēju grupējuma centrā toreiz bija “Latvijas Pienisaimnieku centrālā savienība”, tās vadītājs Jānis Šolks. Pret rūpnīcas celtniecību uzstājās arī

Strautiņš un Sausnītis – es viņus saucu par *parazītiem* un *vergturiem*. Arī Šķēle, kuram toreiz vēl piederēja “Valmieras piens”, nebija sajūsmā par mūsu apņemšanos. Starp citu, vēl pirms Šķēle bija nopircis “Valmieras pienu”, to par divpadsmit miljoniem piedāvāja mūsu kooperatīvam. Mēs no darījuma atteicāmies, jo tas varēja izrādīties ļoti bīstams darījums – sava veida saimnieciskā piramīda, kas beigās gluži vienkārši sabruktu, radot mums milzīgus zaudējumus.

DDD: *Kādēļ, jūsuprāt, bija tik liela pretestība kooperatīva idejai būvēt savu piena pārstrādes rūpnīcu?*

N.S.: Kas tad bija tie pretinieki? – *Parazīti, čekisti* un bijušie komjaunieši. Domāju, ka lielie blāvēji sajuta apdraudējumu. Ja zemnieki apvienojas, viņi vairs nav tie, kuri nosaka piena cenu. Apvienojoties mēs kļūstam spēcīgāki un gudrāki – tātad atņemam viņu peļņas daļu.

DDD: *Principā zemniekiem ekonomiski izdevīgāk ir apvienoties kooperatīvos, nevis individuāli tirgoties ar lielajiem piena pārstrādātājiem?*

N.S.: Jā, protams. Diemžēl ir tādi zemnieki, kuri savā tumsonībā cenšas manipulēt ar kooperatīviem. Kā jau visās dzīves sfērās, apvienoties un strādāt kopā nav viegli, taču kooperatīvs, manuprāt, ir vislabākā sadarbības forma, jo tajā katram dalībniekam, neatkarīgi no tā, cik viņam ir govīs (piecas vai tūkstošas), pieder viena balss. Tātad visi ir vienlīdzīgi. Protams, reālajā dzīvē viss nenotiek bez sarežģījumiem, taču tas jau ir cits stāsts.

Apvienoties un sadarbīties var tikai gudra tauta. Nevar sadarbīties pūlis – mulķi, domāšanā aprobežoti ļautiņi, kas nespēj paskatīties plašāk. Lai apvienotos, jāspēj domāt ne tikai par savu, bet vispārības labumu.

JĀATBALSTA SAVĒJIE

DDD: *Vai gribat teikt, ka zemniekiem trūkst nacionāli valstiskās domāšanas un patriotisma, lai apvienotos, – viņi neredz, ka sašķeltība padara vāju visu tautu kopumā?*

Normunds Sakalovskis: Daļa saprot, ka nacionālisms ir vissvarīgākais ikvienā dzīves jomā, taču, kā jau visā sabiedrībā kopumā, ir arī tādi *mēsli*, kas, tēlaini izsakoties, sevi pārdos par santīmiem. Ļoti ceru, ka mūsu saruna vismaz kādam atvērs acis, ka vismaz vienam tā liks padomāt par nepieciešamību latviešiem sadarbīties. Cilvēkiem ir jāizglītojas, nevis aklī jāpakļaujas visam, ko stāsta plašās saziņas līdzekļi un nodevīgie valsts vadītāji. Viņi būtībā ir latviešu valsts grāvēji. Mēs taču nedrīkstam pazaudēt to valsti, kuru sāka veidot 1918. gadā un kas ir tāda vērtība!

Kooperatīvs, kurā gudri cilvēki apvienojas, ir viena šāda nozare, kuru varētu izveidot kā starpnieci, kas vairotu valsts kapitālu un visu cilvēku labklājību – gan pašu kooperatīvu biedru, gan visas valsts kopumā. Tie līdzekļi nav jādod kaut kur prom kādam citam, bet jā saglabā pašiem. Viens no lielā kooperatīva locekļiem – kooperatīvs “Dzēse” – daļēji jau darbojas kā krājaizdevumu sabiedrība. Arī kooperatīvā “Triakāta KS” plānojam ieviest šo praksi.

Gribu teikt: visi latvieši apvienojieties ap vienu mērķi – 1918. gada Latvijas atjaunošanu! **Mums ir jābūt nacionālistiem pat sīkumos, piemēram, jāatbalsta tikai latviešu ražotāji.**

DDD: *Taču daudzi latvieši plānā maciņā dēļ nevar nopirkt latviešu zemnieku ražoto pienu un sieru, kas ir divreiz dārgāks par vāciešu, leišu vai poļu ražojumu.*

Turpinājums 8. lpp.

MEKLĒSIM CILVĒKUS!

Saruna ar biedrības “Latvietis” Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieku **Leonardu Inkinu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

ĻAUNUMS TIEK DARĪTS APZINĀTI

DDD: *Kāds ir Eiropas Savienības liktenis – vai, jūsuprāt, tā kādu laiciņu vispār vēl pastāvēs?*

Leonards Inkins: Šodien kafiju nedzēru, tāpēc biežumos nepaskatījos... (*smejas*) Ja mēs palūkosimies uz šo jautājumu drusku citādāk – kāds liktenis ir tiem, kas ir iecerējuši tautu paverdzināšanu, degradēšanu, kas tiek īstenota ar Eiropas Savienības palīdzību, – tad, atgriežoties pie tā, par ko mēs iepriekš runājām, pie Antikrista nākšanas pie varas, Eiropas Savienība varbūt transformēsies. Bet ļaunums no tā vājāks nepalikis. Tas iegūs citas formas, taču paliks vēl stiprāks. Varbūt nākamajā savienībā, kas no šīs izveidosies, būs kaut kas savādāks. Tā varbūt būs neoficiāla savienība – jeb-

“Latvija ir okupēta – patīk tas kādam vai ne – deokupācija nav notikusi. Tātad Otrais pasaules karš mums nav beidzies.”

kāda, to jau nevar paredzēt. Bet, ja šajā savienībā vēl ir arī labas lietas klāt, tad tur to būs mazāk. Arī Eiropas Savienības veidošanai tomēr klāt stāv ļaunums. Ja mēs uzskatām, ka tur ir labi nokuli, kas tikai kļūduļšies, tad, protams, mēs varam iet pie ministra, stāstīt viņam, ka labais ministrs gluži vienkārši nesaprot, un domāt, ka mēs atnāksim un viņam visu izskaidrosim...

DDD: *Man jāpiekrīt, ka ar ministru pārliecināšanu par patiesību, nekas uz labu nemainīsies. Viņi tāpat zina, kā ir pareizi, lai gan dara pilnīgi pretēji.*

L.I.: Protams, viņi zina! Te ir analogija ar Komunistiskās partijas skolām. Padomju Savienībā bija tādas skolas, kurās audzināja, trenēja (nesteidzot) – zombēja, jo tie jau bija tādi cilvēki: uzticīgi padomju varai. Kas šajās skolās nokļuva? Propagandas apmāti jaunieši (komjaunieši u.tml.), kuri nebija ļauni, bet vienkārši ticēja tām idejām. Un idejas nebija sliktas. Lai šīs ilūzijas centīgajiem jauniešiem grautu, viņus sūtīja uz rūpnīcām, uz kolhoziem, uz sovhoziem, lai viņi redz īstenību. Kad viņi ieraudzīja, daži sašutumā kļiedza: *eto že ne po Ļeņinski!* Šādus kļiedzeņu pa tiešo aizsūtīja uz nometnēm. Bet lielākās daļas reakcija bija pretēja: *ak, tad tā tas notiek, ak, tad tāda ir patiesība – nu, mēs arī tā darīsim!* Tāpēc tie, kas šīs skolas ir beiguši, lieliski zina, kā ir patiesība. Viņiem nav jēgas kaut ko skaidrot – viņi visu sa-

prot. Viņi to dara apzināti.

DDD: *Šodien tādas skolas ir nevis Krievijā, bet Amerikā...*

L.I.: Es runāju par izvēli. Man, Leonardam, personiski bija izvēle. Leonards ir viens no tiem, kas ir dibinājis partiju “Tēvzemei un Brīvībai” – es nācu no “18. novembra savienības”, esmu bijis ievēlēts vairākās TB valdēs un aktīvi piedalījies partijas darbībā, man bija jāizvēlas. Es redzēju, kā tas notiek – mēs ar Straumi sēdējām Saeimas kafejnīcā, un viņš man teica tā: *es jau esmu šur tur pablēdījis, bet neko pret sirdsapziņu*. Viņš jau sen vairs tā nesaka. Tas notika soli pa solim, un man tie bastioni un autoritātes gruva viens pēc otra. Redzēju kā viņus – vienu tā, otru tā, trešo tā... Katram atradās “atslēdziņa”.

DDD: *Vai varat minēt konkrētu piemēru? Domāju, ka cilvēki gluži vienkārši netic.*

L.I.: Kad “Tēvzemei un Brīvībai” ienāca Saeimā, viņiem bija lozungs “Ne dienu bez likumprojekta!”.

Un katru dienu iesniedza savus likumprojektus, lai gan zināja, ka nepieņems, bet pienākums liek. Tad arvien retāk, arvien retāk... Mēs visi piekūstam. Mums visiem ir draugi, paziņas. Jau no pirmās dienas, kopš ievēlēts Saeimā, esmu mūžīgi bijis opozīcijā. Bet te pēkšņi satiekos (pipētavā) ar to, ko es tikko kafejnīcā biju lamājis, un redzu, ka viņš nemaz tik stulbs nav. Varbūt politikā viņš ir pilnīgs stulbenis, bet mūzikā kaut ko saprot, mums ir kopīgas autoritātes. Un sākās – aizej pie viņa ciemos, viņš pie tevis, viņš palīdz, jo viņam kāds tur pazīstams dakteris – un nepatama cilvēks, ka tas viss ar viņiem notiek.

PAKĻAUŠANA NOTIEK VIENKĀRŠI

Leonards Inkins: Mans skolotājs Aleksandrs Balodis māca tā: *lai runātu ar cilvēkiem, mums ir jāprot nolaisties līdz viņu runas un izpratnes līmenim un runāt viņiem saprotamā valodā*. Ja mēs runājam savā “gudrajā” valodā, viņi mūs nesaprot, nedzird. Bet Jānis Zeltamute, kurš dzīvoja 5. gadsimtā, māca tā: *ja tu kādam cilvēkam gribi kaut ko izskaidrot, tad vispirms noskaidro, vai viņš ir ēdis, vai viņš ir gulējis, jo, ja viņš ir badā, nevienam tavu vārdu viņš nedzirdēs, viņam vienīgi būs prātā, kur dabūt paēst*.

DDD: *Tāpēc jau šobrīd sabiedrība ir tādā izdzīvo-*

šanas, eksistences līmenī – mazliet tiek iedots, badā nemirst, sviestīņu nedaudz var uzziest, bet to sieriņu vai desiņu diez vai...

L.I.: Tā vienmēr rīkojas saimnieks. Tikko tu sev pakļautam cilvēkam ļauj vairāk runāt, vairāk domāt un kļūt patstāvīgam – cauri ir. Vienkāršs piemērs – čeka saviem pakalpiņiem un ziņotājiem nekad nemaksāja naudu. Reizi vai divas mēnesi viņus aizveda uz krogu, pabaroja, piedzirdīja. Ja arī deva naudu (ja bija kāda problēma, kas jāatrisina), tad deva tā, lai tu nesāc labi, dzīvot, bet, lai tu būtu mūžīgā stresā...

DDD: *Lai neaizmirstu, ka labi būs tikai tad, ja būs uzticīgs čekai?*

L.I.: Jā, jā. Latvijā gan ir viens cilvēks, kam maksāja tieši algu – 70 rubļus mēnesī. Neteikšu vārdu – izskrāpēs vēl man acis, jo viņš ir leģendārs tautas varonis un politeslodzītāis. Bet lielākajai daļai nemaksāja. Viņus vienkārši veda uz krogu, baroja, palīdzēja amatu dabūt vai vēl ko tamlīdzīgu. Ļoti rets gadījums bija, ka kādam maksāja.

DDD: *Laikam jau uzticība bija jāapliecina...*

L.I.: Nezinu, kaut kādi iemesli jau bija – varu runāt tikai par faktiem. Dokumentēšanas centrā pāpīri ir saglabājušies. Tāpat kā viduslaikos inkvizīcijai galvenais uzdevums bija atšķirt muļķi no apzināta ļaundara, atšķirt vienkāršu tantuku, kas lasa zālītes, no tiem, kas rīkojas apzināti ļauni. Šķirošana bija milzīga. Un praktiski deviņdesmit procentus pēc tādas šķirošanas atbrīvoja, jo viņi nebija bīstami.

Mums arī jāizšķir, vai viņi ir stulbeņi, muļķi, vai tikai tēlo tādus. Bieži vien ļaunums atnāk, it kā labu gribot. Nemaz tālu nav jāmeklē – piemēru ir visai daudz. Aizsargu organizācijā bija viens priekšnieks, kurš sludināja: *nevajag reģistrēties pie padomju varas, nevajag ņemt jaunās pases, nevajag neko*. Cilvēki neņēma, nevarēja dabūt vadītāja apliecības, pabalstus, bet pats aizgāja, paņēma visu un saņēma pensiju...

SĀKSIM AR SAVU ĢIMENI!

DDD: *Kāds būtu jūsu vēlējums latviešiem?*

Leonards Inkins: Varu teikt, ka neviens, izņemot pašus, viņus neglābs. Nevienš viņu dārzu neizravēs, neviens viņu istabu neizslaucīs. Jāsāk ir pašiem ar sevi – jāizslauka savas domas, savas smadzenes, savas galvas un sirdis. Un, kad mēs paši būsime sevi sakārtojuši, tad varēsim atrast sev līdzīgos, un ar šiem līdzīgajiem apvienoties. Tas ir tas, uz ko biedrība “Latvietis” aicina. Tās

devīze ir: “Vara valstī pieder tam, kam pieder vara ielā.”

Ja mēs varam atrast divus trīs sev līdzīgos savā pagalmā, mēs varam salikt muguras kopā, kaut arī mums tur apkārt ir 30 citādi domājošie vai vienaldzīgie, mēs viņiem varam likt dejot pēc mūsu stabules. Varam ieviest savu kārtību, savu tīrību – sāksim ar pagalmiem un ielām, iegūsim varu tur. Un tad mēs esam tiesīgi pārstāvēt šos cilvēkus, un mēs piezvanām Jānim uz Saeimu – sak, Jāni, rīt ir jābalso, bet mēs domājam, ka tā nebūs pareizi. Un, ja viņš zinās, ka viņam zvana ne tika Leonards, bet aiz viņa stāv vēl cilvēki, kuri ir spējīgi rīkoties, tad kaut kas arī mainīsies.

Paradokss – mēs divdesmit gadus cināmies, un šajā laikā ir ļoti daudz kas noticis. Cilvēki, kas ir nepareizi balsojuši, nepareizi likumus pieņēmuši, dzīvo starp mums, staigā pa tām pašām ielām, ienāk tajos pašos veikalos, bet neviens visu šo gadu laikā “pa purnu” nav dabūjis. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka tauta tam piekrīt...

DDD: *Jā, viņi nejūt, ka tauta viņiem elpo pakausī.*

L.I.: Jā, tieši tā. Tieši tas ir nepieciešams. Bet, ja viens pagalmis ir apvienojies, otrs pagalmis ir apvienojies, tas nozīmē, ka, ja tajā pagalmā šitāds nodevējs atradies un dzīvos, viņš būs spiests klausīt cilvēkus.

DDD: *Tas nozīmē, ka jūs aicināt tagad visiem nevis stāties vienā organizācijā un gaidīt, kad vadītājs rīkosies, bet katram kļūt par organizētāju, kas sev piešķir – būt aktīvam?*

“Cilvēki, kas ir nepareizi balsojuši, nepareizi likumus pieņēmuši, dzīvo starp mums, staigā pa tām pašām ielām, ienāk tajos pašos veikalos, bet neviens visu šo gadu laikā “pa purnu” nav dabūjis. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka tauta tam piekrīt...”

L.I.: Protams. Otrā pasaules kara laikā bija brīvības salīņas, kas nepakļāvās okupācijai, bet dzīvoja pēc saviem likumiem un tiku miem. Mums šodien ir jādara līdzīgi. Latvija ir okupēta – patīk tas kādam vai ne – deokupācija nav notikusi. Tātad Otrais pasaules karš mums nav beidzies, bet mums neviens neliedz Latvijā izveidot mazas, latviskas salīņas, pēc tam aizvien plašākas un lielākas. Rīgā tas varbūt būs grūtāk, bet tomēr katrā pagalmā taču ir vairāk nekā viens latvietis, kuri var apvienoties. Šīs mazās salīņas ir jāveido kā valstis valstī. Un tā soli pa solim, metru pa metram – nevis glābt visu valsti, visu pasauli, bet sākt ar savu ģimeni...

DDD: *Atkarot savas pozīcijas, izsviest no savas dzīves visu pretlatvisko, krievisko?*

L.I.: Tieši tā. Nepareizo domāšanu, nepareizo runāšanu. Esmu audzis padomju laikā un dzirdu, cik pats briesmīgi runāju, bet es pie tā allaž piedomāju

“Jāsāk ir pašiem ar sevi – jāizslauka savas domas, savas smadzenes, savas galvas un sirdis. Un, kad mēs paši būsime sevi sakārtojuši, tad varēsim atrast sev līdzīgos, un ar šiem līdzīgajiem apvienoties.”

un esmu pateicīgs tiem cilvēkiem, kuri man aizrāda. Varbūt uzreiz neprotu to īstenot, bet ar laiku tas notiek. Dzirdu, kad biedrībā “Latvietis” sanākam kopā un runājam citādi, nekā runā citur. Lielākā daļa mūsu cilvēku nesmēķē un nelieto alkoholu (tas nav apzināti radīts, bet laika gaitā tā izveidojies). Mēs to tagad vairs nedarām, jo tas mums liekas muļķīgi un nav prātīgi. Strādāt, lai varētu nopirkt to, kas tevi

borē smadzenes, es pamāšu ar pirkstu, un viņi nāks līdz man, nevis tev. Sokrāts atbildējis: *bet, ejot līdz tev, viņi kāps pa kāpnēm uz leju, taču, ejot ar mani, viņi ies pa kāpnēm uz augšu*. Tur ir šī patiesība. Un arī Diogens skaidrā dienas laikā Vidusjūras krastā staigāja pa pilsētu. Viņam prasīja: *ko tu meklē?* Viņš atbildēja: *es meklēju cilvēkus...* lai gan pilsētas ielas bija pilnas ar cilvēkiem. Tā arī mums ir jāstaigā un jāmeklē cilvēki.

DDD: *Mēs varam cilvēkiem tikai novēlēt, lai viņiem būtu tik daudz spēka izvēlēties sev gudrus, drosmīgus un pašizliedzīgus draugus un censties viņiem līdzināties.*

L.I.: Jā. Bet tas, ko nedrīkstam darīt, uz ko mums nav nekādu tiesību, taču darām (arī es reizēm daru), – mēs nedrīkstam šiem cilvēkiem neko pārmet. Mums nav tādu tiesību, jo, kādam pārmetot, mēs patiesībā uzlielām sevi, un tā jau ir iedomība. Mēs it kā sakām: “Es gan tā nedarītu...”

Sāpes mums liek par kaut ko padomāt, un varbūt tās nav patīkamas, bet ir derīgas. Tas ir līdzīgi kā, ja mēs skatāmies pa atslēgas caurumu kādā telpā, – ko mēs tur redzam: uz galda viens gul, bet otrs viņu ar nazi graiza. Bet, ja mēs atvērsim durvis, mēs ieraudzīsim, ka tas ir operāciju galds, un tur nevis graiza, bet glābj kāda dzīvību. Viss atkarīgs no tā, kāds mums ir tas caurumiņš, pa kuru skatāmies – cik plašs ir mūsu redzesloks.

DDD: *Paldies!*

Intervēja Liene Apine

“LICENCE” NOZIEGUMIEM PRET CILVĒCI?

Turpinājums no 2. lpp.

Viņi nebija vēlami valstīs, kurās viņu ģimenes bija mitinājušās gadiem. Tādējādi pastāvēja atklāta, plaša vēlme sodīt vāciešus par vācu okupācijas režīma postījumiem un noziegumiem, kuri tika veikti viņu vārdā, gūstot sev labumu. Cilvēku grupa, kas izmanto nozieguma rezultātā gūtos labumus un privilēģijas, ir nozieguma līdzdalībnieki, līdzvainīgi un kolektīvi atbildīgi!

Vēl viena vēsturiska detaļa, par kuru maz tiek diskutēts. Pēc 1941. gada 22. jūnija, kuru krievi dēvē par Lielo Tēvijas kara sākumu, bet faktiski tobrīd tas bija “Lielās Laišanās Lapās laiks”, 1941. gada 23. augustā (otrajā Molotova-Rībentropa pakta gadadienā) PSRS pieteica karu Irānai. Taču, lai uzbruktu Irānai, “sarkano fašistu” bandas vadonim Staļinam un viņa atbalstītājiem angļiem bija vajadzīgs formāls iemesls. Un viņi izdomāja. “Padzeniet visus vāciešus no valsts!” – viņi pavēlēja irāņiem. “Tāpēc, ka mēs neuzticamies vāciešiem!” Irāņi zaudēja valodu. Padzīt vāciešus

reizāk ir tikties ar baltiešu marionešu vietvalžiem pēc iespējas retāk. Pēc “protokola tikšanās” 1940. gada augustā, kad Baltija tika “iekļauta” PSRS sastāvā, Staļins pieņēma Baltijas “marionešu valdību” tikai divas reizes, un raksturīgi, ka visus vienlaicīgi. Pirmā tikšanās ilga 1 stundu 10 minūtes; otra – 45 minūtes. Vairāk ierakstu par kopēju vai atsevišķu tikšanos ar baltiešiem apmeklētāju žurnālā nav... Tātad katram 38 minūtes.

Tik tiešām – ja jau šeit valdīja uzticamie režīma “sargsuni”, Staļinam te nebija ko darīt. “Integrācijas politiku” veica uzticamie krievvalodīgie okupanti un kolonisti. Viņi saprata, ka var pakļaut ar nāvi, veicot “integrāciju” ar etnisku “iztīrīšanu”. Labākie jānoslepkavo, vājākiem jāaizliedz runāt “suņu valodā”. Latviešu tauta, kura zaudēja savu valsti, privātīpašumu, automātiski zaudēja tiesības uz privāto dzīvi un privāto nāvi. Latvietis krievvalodīgo okupantu vidū bija viņu noziedzības upuris. Latvieši tika iedvesmoti uz “upurēšanās

“ZILAIS”, “ROZĀ” UN “SARKANAIS” SĀTANISMS – KĀDA TAM SAIKNE AR BAZNĪCU?

Eva Bule

Meklējot atbildi, kāpēc Latvijas pamatnācijai liek samierināties ar netaisnību, liek izdabāt okupācijas ceļā iebriedušajiem varmākām un to pēcnācējiem, kāpēc valsti vērojama homoseksuālisma propaganda, rodas iespaids, ka šodienas Latvijā pie varas ir nelabie.

Gan “zilais”, gan “rozā”, gan “sarkanais” sātanisms, manuprāt, nāk no viena avota. Lai gan ne vienmēr atklāti, tomēr tie viens otru papildina. Par pierādījumu tam var kalpot novērojumi.

Piemēram, vairākus gadus pēc kārtas strīpainajos kostīmos tērptie okupanti 16. martā pie Brīvības pieminekļa traucēja patriotiem ziedu nolikšanas gājienam, bet tie netraucēja homoseksuālu *praida* gājiena dalībniekus. Līdzīgi ar okupantiem izdabājošās Latvijas valdības atbalstu mūsu valsti vērojami arī raidījumi homoseksuālu aizstāvībai, bet nav redzēts nevienas raidījuma, kas būtu vēltīts dekolonizācijas tē-

ir maldi. Diemžēl daudzas pazīmes liek domāt, ka sātanisms jau ielavījies baznīcā un tur dirigē, viltīgi skubina pat saudzēt nelabo... notiek Dieva Mācības sagrozīšana – vienlaicīgi ceļot, atjaunojot baznīcas, piesaucot Biblii.

NELABAIS BAZNĪCĀ?

Atmiņā ataust nesen piedzīvotais. Kāda mana radniecē, iesakot izlasīt, pasniedza baznīcā nopirkto, pēc Ivančiņa semināriem tapušu grāmatu “Dziedināšana lūgšanā”. Grāmatas 57. lappusē atrodama pamācība neuzbrukt velnam. Tur lasāms arī šāds teikums: “Baznīca bridina, ka bīstami tieši vērsties pret ļaunuma spēkiem, jo tad var kļūt vēl sliktāk.” Tajā pašā lappusē apakšā izlasiju vēl vienu, manuprāt, tumsonīgu pamācību: “Saki: “Dievs, es pateicos Tev par savām dumjajām domām un fantāzijām!”... Zuda vēlēšanās lasīt tālāk, aizvēru baznīcā pirktu grāmatu un atdevu atpakaļ. No savas puses ieteicu lasīt Dzīvās Ētikas

tas neatbilst evolūcijas likumiem. Nepretošanās ļaunumam ir tumšo spēku izdoma un ir izdevīga tikai viņiem.”

Šodien baznīcā notiekošo var salīdzināt ar Dziesmu svētkiem padomju laikā. Kā zināms, tie netika aizliegti, bet gan bija pakļauti padomju ideoloģijai – to repertuārā bija iekļautas revolucionārās padomju dziesmas, krievu tautas dziesmas utt. Tos rīkoja par godu partijas kongresiem. Līdzīgi šodien baznīcā – tās nav slēgtas, bet pakļautas nelabā ietekmei. Tā kā baznīcas apmeklēja liela tautas daļa, tad šādi ietekmei pat neapzināti tiek pakļauta liela tautas daļa. Cilvēkiem tiek mācīts izdabāt nelabajam, bet tas savukārt atstāj iespaidu uz sabiedrībā vērojamiem procesiem, uz ko baznīckungi, lai nezaudētu ērtības, piever acis.

GLĀBT VAR APZIŅAS PAPLAŠINĀŠANA

Sen jau iet par traku. Smagas atmiņas saistās ar laika periodu, kad *ļaunā tautas pamāte* (VVF), šķēlot Baltijas valstu vienotību, devās nodevīgajā braucienā uz 9. maija dzirēm Maskavā. Tad “sarkanie sātanisti” atkal “pacēla ragus” arī Latgalē.

Atceros, ka Ludzas pilsetas parkā atkal atjaunoja tolaik jau arī vienu otru novāktu okupantu bezkaunības stabu ar melīgiem uzrakstiem, kuros noklusēts sarkanarmiešu sātanisms pret Latvijas pamatnāciju. Noklusēts fakts, ka latvieši cīnījās, glāba ģimenes no sarka-

No tumsonības cilvēku var paglābt savas apziņas paplašināšana. Jāpaskatās apkārt ar plašāku skatu! Tad kļūtu saprotams, ka laiks iet uz priekšu. Arī pēc Kristus uz Zemes ir nākuši Augsti Gari, kas visu dzīvi veltījuši cilvēces glābšanai; mums ir sarūpēta Dzīvās Ētikas Mācība, mums ir iespēja lasīt grāmatu sējumu “Helēnas Rērihas vēstules”, “Jaunā Laikmeta pasaules izpratne” un citas. Jāpiebilst, ka Bībele ir daudzkārt tulkota, pārakstīta, labota – laika zobs tajā ir atstājis savas pēdas. Lasot iepriekšminētās grāmatas, var labāk izprast arī patieso Bībeles vēstījumu.

SIEVIETES BŪTU SIEVIŠKĪGĀKAS...

Manu paziņu lokā ir cilvēki, kuri gāja balsot valodas referendumā par latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu un aicināja to darīt arī citus, bet ikdienā viņi ar okupantiem pārsvarā runā krieviski – nevis tāpēc, ka viņiem patiktu šī svešvaloda, bet tāpēc, ka jūt apdraudējumu no okupantu puses, jo okupanti ir ļauni. Latgalē dzīvojot, jau kopš agras jaunības neskaitāmas reizes ir nācies redzēt okupantu atņirgtos zobus, kad tie jautā, vai neieredzot krievus, tikai tāpēc, ka runāju latviski. Pēc manām domām, ja Latvijā būtu veikta dekolonizācija, tad sievietes te varētu būt sievišķīgākas, jo tad nenāktos aizstāvēties pret okupantu un viņu sulaiņu vērptajām intrigām, uzbrukumiem. Ja Latvijā būtu veikta dekolonizācija, tad valsti nebūtu apdraudēti vīrišķīgi

Nirnbergas procesa dalībnieki

no valsts – tas nozīmēja pārkāpt Irānas un Vācijas neitralitātes līgumu. Bet, kāpēc to nepiepras, piemēram, Kanādai vai Šveicei? Murgi...? Tomēr, glābjoties no agresijas, irāņu valdība piekrita vāciešu izsūtīšanai, taču Staļins un Čērčils tik un tā uzbruka Irānai. Neraugoties uz to, ka nebija pat formāla un muļķīga iemesla! Gluži vienkārši ļoti gribējās? Nē! Netika atņemts Krievijas sapnis – ekspansija uz Indijas okeānu.

Kad sabruka Trešais Reihs, visi pret okupētājs tautu – vāciešiem – nostājās daudz radikālāk, nekā mēs tagad pieprasām civilizēti un likumīgi veikt DDD. Hitleris bija uzskatījis, ka vāciešu nācija ir “augstākās rases pārstāvji”. Arī Staļins krievu tautu sauca par “pasaules pamatnacionalitāti” un nevienam vienam literu “vodkas” izdzēra, paceļot tostu par krievu tautas uzticību un līdzdalību viņa noziegumos. Staļins Latvijā nekad nav bijis. Viņš atzina, ka pa-

ideoloģiju” – atteikties no savas identitātes, dzīvesveida un tautas tikumiem, no savas senās kultūras un valodas par labu okupantu vēlmēm. Turklāt latvietim upurēt sevi paredzēja un vēl šodien paredz divos veidos: piespiedu kārtā vai īstenojot brīvu gribu. Piespiedu upurēšanas gadījumā cilvēku ņēma un nošāva vai deportēja uz okupētājvalsts Ziemeļu rajoniem, lai tur nomirst un atbrīvo vietu Latvijā krievvalodīgiem kolonistiem, attaisnojot to ar okupētājvalsts “augstākajām interesēm”. Šodien, kad nevar latvieti vardarbīgi deportēt, okupantu masa gluži vienkārši rada apstākļus, kas liek latvietim pamest savu zemi, jo to aizņēmuši Staļina noziegumu atražotāji, “apbīzotie” krievvalodīgie.

Vai mēs uzticamies krievvalodīgajiem civilokupantiem Latvijā? Protams, nē!!! Kādi plāni slēpjas aiz šīs piektās kolonnas saglabāšanas?

Turpinājums 8. lpp.

“Pastāv uzskats, ka baznīca, baznīckungi esot vislielākie sātana pretinieki, bet šodien redzams, ka tie ir maldi.”

mai. Var rasties jautājums, kāpēc okupanti ir ieinteresēti homoseksuālu rindās paslepus vervēt latviešus? Atbilde varētu būt: tādējādi okupanti “sacerējušies” uzrādīt attaisnojumu palikšanai Latvijā, mēģina uzdoties par sabiedrības atražotājiem. Iespējams, tāpēc tie homoseksuālismu attiecina uz pēc iespējas lielāku pamatnācijas pārstāvju loku – tiklīdz kādu latviski runājošu savervē, tā tam rodas iespēja izteikties gan televīzijā, gan radio, gan ārvalstu sekretāru vizīšu laikā, utt. Diemžēl dekolonizācijas aizstāvjiem šādas iespējas nav tik plašas. Patiesība šodienas Latvijā nav lielā cieņā.

Pretlikumīgi iebriedušie un viņu pēcnācēji mēģina novērst uzmanību no sarkanarmiešu zvēribām arī pret latviešu sievietēm. Vēsture glabā tūkstošiem liecību par izvarošanām, slepkavošanām. Latviešu šodien būtu daudz vairāk, ja 1940. gadā plaukstošajā Latvijas Republikā nebūtu iebrukuši asinskārie sarkanarmieši, kurus vēstures sagrozītāji mēģina pārdēvēt par “atbrīvotājiem”, liekot mums sarkanos slepkavas vērtēt augstāk par zili pelēkajiem slepkavām. Pēc darbošanās var atpazīt sātana kalpus.

Pastāv uzskats, ka baznīca, baznīckungi esot vislielākie sātana pretinieki, bet šodien redzams, ka tie

Mācību, bet saņēmu noraidošu atbildi, jo tādas grāmatas baznīcās netirgo...

Kā baznīckungi attaisnotu šādas grāmatas izplatīšanu baznīcās? Varbūt viņi aizbildinātos, ka tā ir viedokļu dažādība? Kur tad Rērihu darbi, kur ar viņu starpniecību tapusi Dzīvās Ētikas Mācība – kāpēc baznīckungi to noklusē? Vai tāpēc, ka Rērihu darbos, arī Dzīvās Ētikas Mācībā īpaši uzsvērtā nepieciešamība apvienoties pret sātanu, nepieciešamība izkopt savu domu pasauli, nevis pateikties par savām dumjajām domām un fantāzijām? Jāpiebilst, ka persona, kas man lasīšanai piedāvāja to baznīcā nopirkto grāmatu, mani vairākkārt mēģināja atrunāt pat no rakstu rakstīšanas laikrakstam “DDD”, apgalvodama, ka ļoti daudzi cilvēki, kuri iestājas pret sarkano ļaunumu, ir noslepkavoti. Liek aizdomāties fakts, ka šādas pamācības izsaka baznīcu bieži apmeklēja persona, kas sevi uzskata par ticīgu cilvēku.

Ticīgam cilvēkam, manuprāt, būtu jāzina, ka Patiesība jāvērtē augstāk par savu dzīvību – **“Patiesība ir augstākā reliģija”**. Arī Aleksandra Klizovska grāmatā “Jaunā Laikmeta pasaules izpratne” rakstīts: **“Ne viens cilvēces Skolotājs nekad nav mācījis nepretošanās ļaunumam, jo**

“Diemžēl baznīckungi “staipa” Bībelē rakstīto, līdzīgi kā Latvijas valdība “staipa” Satversmē rakstīto – izdabājot okupētājvalstij. Tai ir tīkama šāda vienaldzība – tumsonība.”

najiem slepkavām. Ludzā okupantu bezkaunības stabi tagad ir trijās vietās ar ziediem apstādīti. Šajā pilsētā nav nācies redzēt nevienam piemiņas plāksni, kas būtu veltīta īstiem brīvības cīnītājiem, kuri cīnījās pret sarkanajiem slepkavām. Rodas iespaids, ka garīdznieks Ludzā savu kāju nav spēris, lai gan te ir pat divas baznīcas.

Baznīckungiem būtu jāzina, ka arī Poncijs Pilāts mazgāja rokas nevainībā un nepretojās ļaunumam, lai gan viņa spēkos bija to apturēt, un tā viņš sev sagatavoja ļaunu likteni. Diemžēl baznīckungi “staipa” Bībelē rakstīto, līdzīgi kā Latvijas valdība “staipa” Satversmē rakstīto – izdabājot okupētājvalstij. Tai ir tīkama šāda vienaldzība – tumsonība.

vīrieši, viņu būtu vairāk. Fakti liek domāt, ka Latvijā valdība un baznīckungi kalpo Kremlim, noklusējot slepkavības, neatgādinot par grēku. Mūsu valsts tika pārstāvēta 9. maija dzirēs Maskavā. Nerēķinoties ar latviešu tautu, no deva Abreni, okupantiskās Latvijas varas pārstāvji ignorē tautas prasību veikt dekolonizāciju, latvieši ir apdraudēti.

Tauta pauž sašutumu arī par dīvainām prasībām, kas pēkšņi pienāk no Rietumu puses, bet, manuprāt, aiz tā visa ir Krievijas bīdītie ziņotāji pasaulē – svešu interešu pārstāvji runā mūsu vietā. Smaga situācija izveidojusies – tieši neveiktās dekolonizācijas dēļ mūsu valsti pat Eiroparlamentā pārstāv mums naidīgi spēki...

KAS TAS TĀDS – TAUTAS TRIBUNĀLS?

Turpinājums no 4. lpp.

Vienubrīd viņš aicina vēlēšanās balsot par “Vienotību” un Dombrovski, jo tie esot vienīgie, kas nepieļausot mūsu izstāšanos no ES un pievienošanu Krievijai (lai gan patiesībā tieši atrašanās ES sastāvā mūs arvien vairāk tuvina Krievijai), pēc neilga laika pamatoti lamā mūsu premjeru par nelieti un nodevēju un sola viņam augstāko soda mēru. A.Garda viņa pašreizējā uztverē esot “Krievijas kalps” un “noziedznieks”, jo kā ierindnieks dažus gadus bijis PSKP rindās (šo faktu L. Grantiņš zina jau krietni sen, un viņa informācijas avots visticamāk ir bijis pats A. Garda; agrāk viņam tas netraucēja uzturēt ar Gardu draudzīgas attiecības). [...] Šādu tamlīdzīgu murgu “tribunāla” mājas lapā ir bez sava gala, katrs, kam tie interesē, var tos apskatīties. Jaunākais Grantiņa “atklājums” ir, ka “DDD” galvenā redaktore **L. Muzikante** esot pārtaisījusi nupat mirušā U. Freimaņa “1.jūlija aicinājumu”, it kā pierakstot klāt kritiku “VL”, kuras sākotnēji tajā neesot bijis, lai gan patiesībā U. Freimanis sūtīja dažādus rakstus: vienu “DDD”, otru – Grantiņa “tribunālam”, zinot pēdējā grūti saprotamās simpātijas pret “VL”. Vietas trūkuma dēļ L. Muzikantei,

tāpat kā savulaik “Latvieša Latvijā” redaktoram **L. Inkinam**, tiešām nereti nākas īsināt daudzus, tai skaitā manis iesūtītos rakstus, taču nekad neesmu manījis, ka viņa apzinātā censtos tos būtiski papildināt, nesaskaņojot savu rīcību ar raksta autoru. Kā izskaidrot šādas L. Grantiņa uzvedības īpatnības? Manuprāt, **ar viņa garīgās veselības problēmām**. [...] Pats Grantiņš lielosies ar to, ka regulāri dzirdot balsis un redzot vīzijas, uzskatot gan, ka tas neliecinot par viņa slimību, bet “Dieva izredzētību”. Tajā pašā laikā viņš regulāri ārstējoties dažādās Vācijas nervu klīnikās, vienlaikus uzsverot, ka psihe viņam neesot slima, tikai “nervi streikojot”. Par to, ka Grantiņš nav nopietni uztverams, ir pārliecinājusies gan Latvijas Drošības policija, kas sākotnēji prasīja viņa izdošanu tiesāšanai par draudu izteikšanu valsts amatpersonām, bet vēlāk “atmeta šai idejai ar roku”, gan arī Vācijas drošības iestādes, kuras nekādi nereaģē uz viņa politisko darbību un piesūtīto informāciju, paša Grantiņa uztverē tādējādi it kā apliecinot viņa rakstīto faktu patiesību, bet patiesībā saprotot, ka viņiem ir darišana ar, iespējams,

psihiski neveselu cilvēku, kuru krimināltiesiskā ekspertīze varbūt atzītu par nepieskaitāmu. Lūk, **caur šādu prizmu es aicinu vērot L. Grantiņa aktivitātes un lasīt viņa paziņojumus iepriekš norādītajā mājas lapā!** Ar rūgtumu jāatzīst, ka, fiziski palikdams tas pats “Helsinki-86” dibinātājs, manuprāt, garīgi šis cilvēks ir miris, pārvērties pavisam citā cilvēkā, kurš gan pats neapzinās sava posta smagumu. Toties to arvien vairāk apzinās viņam apkārt esošie cilvēki, masveidā novērsdamies no šī darboņa. Arī J. Dombrova un R.Dzintars, domāju, nemaz nav sajūsmā par šāda viņu *drauga* un *aizstāvuja* esamību, kas viņu politiskajai karjerai drīzāk gan traucē nekā palīdz. Šķiet, ka arī L. Grantiņš pats to jau arī ir sapratis, izsakot R. Dzintaram *brīdinājumu*. Psihiski jocīgos var mēģināt aizstāvēt un žēlot, taču nav jāpakļaujas viņu iegribām un nekādā ziņā nav jācenšas viņiem izdabāt, bet atklāti jānorāda uz viņu dīvainībām un **jāaicina viņus kritiski izvērtēt savu rīcību un uzvedību un sākt ārstēties**. Atsevišķos gadījumos pieļaujama arī šādu cilvēču piespiedu izolēšana no sabiedrības, ja tie ar savu rīcību sāk apdraudēt

līdzcilvēkus, domāju, ka Grantiņa gadījumā šāds iznākums nebūs ilgi jāgaida... Bet mēs, normālie latvieši, sekosim tiešām īstiem patriotiem, tādiem kā **A. Garda, L. Inkins** u.c., kuri reāli un adekvāti uztver apkārt notiekošo, nēsola nereālas lietas, neizsaka draudus, ko nevarēs vēlāk izpildīt, bet gan iespēju robežās cenšas *apgaismot tautai prātu*, norādot uz ceļu, kas jāiet, lai mūsu tautu glābtu no iznīcības, kura īstenošana gan bija, ir un paliks tikai pašas tautas rokās, tajā pašā laikā konsekvēti izvairoties no sadarbības ar valdošo prettautisko režīmu. “VL”, savukārt, tikai neveiksmīgi tēlo nacionālus, darbosanos politikā pārvēršot par iedzīvošanās veidu, kā to jau teju 20 gadu garumā dara viņu priekšteči un pašreizējie apvienības biedri *tebeuškas*. Katrs, kam smadzenes galvā nav ar ķebli izdauzītas, lai to redz un saprot!

**DIEVS, SARGI MŪSU
TAUTU NO VESELĀ
SAPRĀTA ZUŠANAS!!!**

**PAR LATVIEŠU
LATVIJU UN
ĪSTENIEM TĀS
PATRIOTIEM
CĪNAI UN
UZVARAI
SVEIKS!!!**

viegli. Taču “tribunāls” neklausījās. Jau tad mēs saskatījām vēl vienu divainību, proti, to, ka viņi paši – Grantiņš un Co – šo “tribunālu” uzskata par īstu, nevis butaforiju. Pats Grantiņš ar lepmumu parakstījās zem spriedumiem. Kad “tribunāls” sāka piespriest “augstākos soda mērus” nevis galvenajiem mūsu valsts kangariem, bet, tālāni izsakoties, arī sētniekiem par slikti noslaucītu ielu, pa telefonu mēs draudzīgi aizrādījām Grantiņam. Taču viņš nerimās, un mēs pārtraucām publicēt neasprātīgus “murgojumus”. Pirms kādiem 3 gadiem laikraksts “DDD” pilnībā pārtrauca attiecības ar L.Grantiņu, jo viņš kļuva nikns par to, ka mēs, lūk, atļāvamies bez viņa atļaujas publicēt interviju ar K. Pupuru, kuru pats Grantiņš vienu brīdi uzskata par čekistu, otru brīdi par tādu neuzskata. Mūsu redakcija īpaši neuztraucās par turpmākiem dusmu izvirskiem, jo ar tādiem nelīdzsvarotiem “jokdariem” kā Grantiņš bieži gadās, ka šodien viņš ir pie sajēgas, bet jau rīt, kā tautā mēdz teikt, viņam “visi nav mājās”. Mūsu redakcijā nopietnu izbrīnu radīja vien fakts, ka nesen, aptuveni pirms diviem mēnešiem, kāda raidorganizācija pilnīgā nopietnībā uztvēra L. Grantiņa mulkīgo “sacerējumu” un pat svinīgi nolasīja tiešajā ēterā, tādējādi parādot “nelīdzsvarotajam” lielu godu. Nebija ilgi jāgaida, kad šī raidorganizācija pateicības vietā no šī “nelīdzsvarotā” tipa saņēma sev uz galvas veselu mēslu vezumu. Mūsu redakcijai atlika vienīgi izteikt draudzīgu izpratni šai raidorganizācijai, ka tā vienmēr sanāk, ja kāds traku ņem par pilnu.

Pirms Aivara Gedroica vēstuli laikrakstam “DDD” at-sūtīja lasītājs Valdis, vērsot mūsu uzmanību uz L. Grantiņa divaino trakošanu internetā: *Vai esat pamanījuši interneta lapu – www.tautastribunals.eu? Esmu ievērojis, ka Grantiņš tur nemitīgi gānās par “DDD”. Manuprāt, tie ir “slima šizofrēniķa murgi”. Gribēju tikai pievērst Jūsu uzmanību.*

Cīnai sveiks!

Valdis R.

* * *

REDAKCIJAS KOMENTĀRS

Laikrakstam “DDD” laimējās, ka mūsu kolektīvs jau no paša sākuma saskatīja divainības Linarda Grantiņa uzvedībā un uztvēra viņa darbību ar draisku humoru. Tā teikt, dažu īpatņu grupa ir nodibinājusi “tautas tribunālu”, raksta dažādus diezgan asprātīgus spriedumus – lai jau darbojas, sliktāk taču nebūs! Protams, mēs bijām spiesti rediģēt, lai avizē neparādītos rupjības, bet citādi “tribunāla” spriedumi mūsu lasītājus uzjautrināja un reizē pakratīja ar pirkstu kangariem – proti, re, kā tautas modrā acs vēro un tiesā. Kamēr spriedumu bija maz, tekstuāli tie bija asprātīgi. Kad to kļuva pārāk daudz un nebija vairs asprātīgi, redakcija ieteica L. Grantiņam tik daudz nerakstīt, jo, kā to atzīst paši jokdari, labus jokus izdomāt nemaz nav tik

VĒSTULE

VIENTIES VAJAG AP DEOKUPĀCIJU!

K. Viterungs, Rīgā

Kādu tik Latvijā nav, teikšu, nacionālu (cik nu tās ir nacionālas?!), apvienību, organizāciju, frakciju, asociāciju, un visas sevi prezentē kā “nacionālas”? Politiski represēto apvienību pārvalda bijušais Saeimas deputāts. Pārskatu uzkrātos materiālus par viņa tā laika balsojumiem Saeimā – lielākoties pret latvju tautu... Kāpēc visi represētie nevar sapulcēties pie Brīvības pieminekļa, okupantu vēstniecības vai Saeimas un pieprasīt nekavējošu, bezierunu deokupāciju, rezolūciju aizsūtīt Eiropai, ANO un ASV – Eiropas un Amerikas cionistu nopiedzniekiem, un pavēlēt likvidēt netaisnību,

ko paveica pasaules sarkanais bende kopā ar Hitleru, Rūzveltu, Trumenu? Ziedus 25. martā un 14. jūnijā var atnākt nolikt, bet kopīgā 100 000 cilvēku mītiņā, lai pieprasītu Latvijas atbrīvošanu, nevar sapulcēties... Par to priecājas 4. maija noziedznieku režīms, kas sašķēlis latvju tautu. Nerunāsim par Lindermanu un SC – jārūnā ir par pašmāju uzpirktiem kangariem Saeimā, kas nu jau 21 gadu nīcina latvju tautu un valsti. Visi, kā liekas, ir “čekas” ieliktenī vai uzpirkteni. Nu, nevar vienoties un viss... Kāpēc? To neviens nespēj atbildēt. Bet jāvienojas taču ir tikai vienā ģenerālajā Latvijas pamatproblēmā – **deokupācijā**. Kādas vēl te “debates” un “viedokļi” var būt?!

PĒC PUBLIKĀCIJAS

Cien. laikraksta “DDD” redakcija!

Jūsu laikrakstā izlasīju Leona Laitāna vēstuli LR Ministru prezidentam un kultūras ministres atbildi uz to. Šajā sakarā nosūtīju vēstuli Raivim Dzintaram (viņš ir Saeimas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijā un Nacionālās apvienības “Visu Latvijai!”–“Tēvzemei un Brīvībai/LNNK” frakcijā, kas izvirzīja Žanetu Jaunzemi-Grendi kultūras ministres amatam). Vēstuli nosūtu arī jums, jo lūdzu Raivi Dzintaru sniegt atbildi arī laikrakstā.

L.Šnoriņa

VAI “VL-TB/LNNK” ATSAUKS KULTŪRAS MINISTRI?

**ATKLĀTA VĒSTULE
Saeimas deputātam Raivim Dzintaram**

God.

R.Dzintara kungs!

Latvijas Nacionālās frontes laikrakstā “DDD” izlasīju Ž.Jaunzemes-Grendes atbildi uz Leona Laitāna vēstuli Ministru prezidentam Valdim Dombrovskim, kurš vēstuli bija pāradresējis Saeimas Nacionālās apvienības izvirzītajai kultūras ministrei Ž.Jaunzemei-Grendei. Ministre sniedza atbildi uz L.Laitāna ierosmi, ka “...ir neatliekami sākt valsts deokupāciju, aizstāvēt valsts pamatnāciju un atņemot pilsonību un uzturēšanās atļaujas okupētājvalsts valodas pieprasītājiem Latvijā” (Pilns L.Laitāna vēstules un ministres atbildes teksts ir izlasāms Latvijas Nacionālās frontes laikrakstā “DDD” Nr.14(268), 2012. gada 27.jūlijs–9.augusts. Laikraksts nopērkams preses kioskos, ja gadījumā Jūs to neabonējat un tāpēc par Ž.Jaunzemes-Grendes uzskatiem neesat informēts). Izlasīju kultūras ministres atbildi un konstatēju: 1)labāktonebūtuuzrakstījis pat **V.Lindermans**; 2) šādu skaidrojumu par L.Laitāna vēstulē pausto problēmu ir jau agrāk

sniegusi **T.Ždanoka**. **Ž.Jaunzeme-Grende** par mūsu teritorijā okupētājvalsts iepludinātiem okupētājvalsts pilsoņiem raksta, ka “**līdzīgi citām Eiropas valstīm**, vairums **imigrantu** šeit ieradās 20.gadsimta 50.–80.gados...” utt. Tāpat nekādas okupācijas nav bijis. Ministre piesauc virkni uz **imigrantu** attiecināmu starptautisko tiesību aktu, kas nav attiecināmi uz okupētājvalsts iepludinātiem civilokupantiem; viss kā Eiropā – nekādas okupācijas nav bijis. Lūdzu man un laikraksta “DDD” lasītājiem (tie noteikti veido lielāko jūsu vēlētāju skaitu) sniegt atbildi: **1. Vai un kādēļ Nacionālā apvienība ir mainījusi nostāju nacionālajā jautājumā?** Ja nav mainījusi, tad gaidām kādu rīcību Ž.Jaunzemes-Grendes publiskā paziņojuma sakarā. **2. Vai Nacionālā apvienība uzskata, ka minētā kundze drīkst noteikt Latvijas valsts kultūras politiku?**

L.Šnoriņa, Kuldīgā

PIEVILTIE

(...)

Kur pazudusi dāsnā solījums kundze Kalniete? Un tautas frontes vadonis – tas Īvāns? Kur pirmie vadoņi, kas pieļāva Šeit atstāt sēklai okupantu tūkstošus?!

Nu, re, kur tagad Kalniete un Rubiks! Un Godmanis ar Ždanoku, ak, vai! Tur Zile, Druvieta un vēl Šadurskis – Tik miglaini dus Eiroparalmentā!

Tie tika augstos amatos Ar tukšiem solījumiem tautai. Ar skumjām jāsecina tas, Ka darīts netiek it nekas!

(...)

Ko līdz tās augstās izglītības, Ja neprot rīkoties ar tām?! Ir vieglāk galvas iebāzt smiltīs, Līdz lindermaņi izvelk ārā tās.

Vai draudi mūsu Brīvībai Tā arī nemodinās rīcībai?!

(...)

Lidija

“LICENCE” NOZIEGUMIEM PRET CILVĒCI?

Turpinājums no 6. lpp.

Nav taču atmests sapnis ekspansijai caur “Eiropas logu”, un tā ir Latvija jeb “slūžas” krieviem uz Eiropu. Piektajai kolonnai ir daudz darba – visādi referendumu un citas cūcības, kuras tā attaisno pat ar eiropiskām “augstākajām interesēm” pseidodemokrātijas attīstības vārdā. Liekas, ka pasaulē nav lielāku speciālistu “demokrātijas jautājumos” kā krievvalodīgie okupanti, lai tikai atgūtu zaudētās privilēģijas un pilnībā iznīcinātu latviešu tautu.

Ieskatieties rūpīgi – krievvalodīgie atkal meklē tos pašus sabiedrotos, ar kuriem kopā “nospēlēja” Nirnbergas komēdiju un kuri deva “licenci” slepkavot okupētās tautas (ja nevar uzreiz, tad iznīcināt pamazām, kā tas notiek ar latviešu tautu), lieliski apzinoties, ka saņemtā “licence” nav atcelta, jo to varētu izdarīt tikai tie, kuri “licenci” ir izsnieguši. To varētu atcelt un viņu noziegumus apturēt Nirbergas-2 process.

Okupanti turpina skandināt latviešiem: *naciķi, neaizmirstiet Nirnbergu!* Nē, sarkano fašist, mēs to neaizmirstam! Mēs nevien minūti neaizmirstam, ka jūs esat pasaulē lielāko noziedznieku mantinieki! Mēs neaizmirstam, ka mūsu tautas upuru lāsts no paaudzes uz paaudzi tiks raidīts jūsu virzienā,

kamēr šeit netiks veikta DDD. Nirnbergas tribunāls sniedza ne tikai milzīgu daudzumu ticamas vēsturiskas informācijas, bet vainojams arī klajā vēstures sagrozīšanā. Padomju Savienībā un šodienas Latvijā krievvalodīgie okupanti savu noziegumu attaisnošanā šos vēstures sagrozījumus izmanto kā dievvārdus, tikai sātāniskā izpildījumā.

Visai pasaulei, kam svarīga patiesība, godīgums, morāle un likumība, jāsāk atskārst, ka Nirnbergas prokurori bija ne vien meistarīgi atmaskotāji, bet tikpat prasmīgi patiesības slēpēji. Tīkmēr, kamēr nebūs Nirnbergas procesa turpinājums un rezultātu pārvērtējums, Otrais pasaules karš Eiropā nebūs beidzies. XX gadsimta noziedzniekiem, to līdzdalībniekiem un tautai, kuras vārdā tie tikuši veikti un kuri vēl šodien Latvijā pieprasa, ka viņu noziegums pret latviešu tautu radot viņiem kaut kādas tiesības, ir likumīgi jāsamaksā par saviem noziegumiem, tāpat kā to darīja vācu tauta. Krievu okupantiem nav šeit nekādu likumīgu tiesību, nav tiesību spēlēt “demokrātiju”, lai varētu turpināt savus noziegumus un veikt ikdienā cūcības Eiropas valstī. Viņiem ir tikai viens pienākums – AIZIET AR GODU NO LATVIEŠU ZEMES!

Veicināt plašāku

“DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā

veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu

uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu

Latvijas Hipotēku un

zemes bankā

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHZB1000054029001;

Reģ.Nr.LV40008033014

Publikāciju izmantošanas gadījumā

atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;

Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktores vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,

Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD.LNF@GMAIL.COM

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

KOOPERĀCIJA – GUDRAS TAUTAS IZVĒLE

Turpinājums no 4. lpp.

Normunds Sakalovskis: Bet vai kāds ir pajautājis, kādēļ ārpus Latvijas ražotie piena produkti ir tik lēti? Viņiem ne tikai dod subsidijas par katru eksportēto preces kilogramu vai litru, bet vajag paskatīties arī produktu sastāvu. Visticamāk, lētais siers ir tikai *siera izstrādājums*, kura sastāvā ir palmu eļļas un vēl vis kaut kas cits.

VALSTI VADA DILETANTI

DDD: Zemniekiem vajadzētu braukt ar traktoriem uz Rīgu un prasīt valdībai, lai neļauj šādiem produktiem ienākt Latvijas tirgū. Kamēr cilvēku izvēli noteiks naudas daudzums makā, tikmēr vairums nespēs nopirkt latviešu zemnieku saražoto garšīgo sieru un pienu. Ja valdība

“Cilvēkiem ir jāizglitojas, nevis akli jāpakļaujas visam, ko stāsta plašas saziņas līdzekļi un nodevīgie valsts vadītāji. Viņi būtībā ir latviešu valsts grāvēji.”

būtu izlēmusi *nevis aizņemties naudu no bankām, bet piedrukāt latus, tad situācija būtu daudz labāka vietējiem ražotājiem.*

Normunds Sakalovskis: Neesmu ekonomists, bet pilnīgi iespējams, ka tā būtu. Ja valsts pārvalde – Saeima, Ministru kabinets, ierēdniecība – nebūtu pakļauta ārējam spiedienam, bet būtu rīkojušies pareizi, tad mums nebūtu to lielo parādu. Tas ir skaidrs, ka viņi ir slikti strādāju-

ši. Lielāko daļu vajadzētu atlaist no darba: lai brauc uz Īriju, vai kur nu kurš vēlas, lai nebendē Latviju! Man radies iespaids, ka valsts vadītāju, ierēdņu izpratnes līmenis par lietām un par valsti ir nožēlojami zems. Mēs nevaram ticēt ierēdņu korpusam!

DDD: Bet kurš viņus atlaidīs, ja tie, kuri viņus pārrauga, ir tieši tādi paši? Kurš?

N.S.: Diemžēl mūsu valsti vada cilvēki, kuri pārdod sevi par spīdzīgām “krellēm” (lepnām automašīnām). Viņi pārdod savu zemi, savu tautu, pārdod savu valsti, kuru latvieši sāka veidot vēl pirms 1918. gads. Un viss sākās ar “Latvijas ceļu” un veselu rindu citu nodevēju...

DDD: Ja pēkšņi būtu ārkārtas situācija, vai zemnieki spētu nodrošināt Latvijas iedzīvotājus ar pārtiku?

N.S.: Jā. Ar labību, ko tagad saražo Latvijas zemnieki, pilnībā pietiktu. Ja runājam par pienu, tad šobrīd Latvijā ik dienu tiek saražots divreiz vairāk piena, nekā latvieši spēj izlietot. Ja pienu nevarētu eksportēt, tad govju skaits būtu jāsamazina uz pusi.

Mans vecvectēvs piedalījās Brīvības cīņās un Latvijas karaspēkam no mugurpuses dzina lopus, lai karavīriem būtu ko ēst. Ja tagad būtu jākaro, tad, protams, arī mēs šodien

varētu pabarot Latvijas karaspēku.

DDD: Ja zemnieki var pilnībā piepildīt Latvijas tirgu, kādēļ jāieved produkti no citām valstīm?

N.S.: Man jāatzīst, ka nemaz nezinu, cik liels ir piena produktu imports. Zinu, ka pusi no tā, ko Latvijā saražo, ved uz citām valstīm. Labi, ka ir lietuvieši, kuri var nopirkt latviešu saražoto pienu, jo diemžēl mūsu piena pārstrādes uzņēmumi nav pratuši tā saimniekot kā lietuvieši.

Starp citu, atšķirībā no pašmāju bāliņiem, lietuviešiem nav nekādu iebildumu, ka Jelgavā uzcēlām savu rūpniecību, kas diennakti pārstrādās, apmēram, tikai 200 līdz 400 tonnās – tas nav daudz. Absurdi, bet mēs bijām uzaicināti pat uz Konkurences padomi, kur mums klupa virsū, ka ap vienu rūpniecību apvienojas trīs kooperatīvi.

DDD: Par to, ka jūs radāt negodīgu konkurenci?

N.S.: Viņi negrib vai nespēj saprast, ka ar tām 200 tonnām piena mēs neesam drauds. Eiropā, piemēram, Skandināvijā zemnieki kooperējas ne tikai vienas valsts, bet vairāku valstu ietvaros. Viņiem pievienojas arī Vācijas zemnieki. Ja mums tagad ir vienots Eiropas tirgus, tad mēs nekad mūžā nevaram sasniegt to, kas ir viņiem.

KOOPERĀCIJAI JĀVĒRŠAS PLAŠUMĀ

DDD: Principā vajadzētu veidot ne tikai Latvijas, bet visas Baltijas – Igaunijas, Lietuvas, Latvijas – zemnieku kooperatīvu.

Normunds Sakalovskis: Protams. Tā ideja, ka Baltijas valstīm vajag apvienoties, izveidot vienu kopīgu kooperatīvu, pastāv jau sen. Ja tā notiktu, tad katru dienu varētu vienu tankkuģi pielādēt ar piena produktiem un pārdot tur, kur vairāk maksā. Bet tankkuģi atpakaļ ar naftu, gāzi vai kādām citām precēm. Par tādu sistēmu mums jādomā!

DDD: Tad cilvēkiem nevajadzētu ar nožēlu pirkt kaut kādu lētu apšaubāmas izcelsmes siera izstrādājumu...

N.S.: Lai varētu kaut ko izdarīt, ir jābūt līdzsvarotai valstij. Kad Latvijai būs pašai sava rūpniecība, sava tirdzniecība, tad cilvēku dzīves līmenis uzlabosies. Kamēr mums nav izglīotā, saprotoša ierēdniecība, inteliģence, nepieciešamā līmeņa protekcionisms, pietiekoši spēcīgas institūcijas, kas varētu vismaz runāt lielvarām pretī un izpētīt, ko tad īsti viņi tur dara, ja viņu siers maksā 1,50, bet mūsu – 3 vai 4 latus, tikmēr viss kļūs tikai sliktāks. To visu var izdarīt, ja valsts pārvaldē ir gudri cilvēki, nevis tikai tie, kuri aizbraukuši uz Oksfordu, iekaluši to, ko viņiem tur anglosakši māca, vai aizbraukuši vēl uz kādu pasaules malu, iemācījušies, kā manipulēt ar sabiedrību. Tā veidojas likumsakarību ķēde, kuras dēļ cilvēki Latvijā nevar nopirkt mūsu sieru par 2,50 latiem, bet viņiem jāpērk rietumnieku tā saucamais subsidētais siers vai siers, kas saražots ar lētākām tehnoloģijām...

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

“VIEGLĀS NARKOTIKAS” UN “ATVĒRTĀ SABIEDRĪBA”

Lai pakļautu svešu valsti, tajā ir jāiepludina kolonisti, degradējoša ideoloģija un ieroči. Kolonisti mums jau ir, tāpēc Soross tagad sludina “atvērto sabiedrību” un “vieglās narkotikas”, tādējādi samaitādam jaunatni.

Jaunieši nepelna naudu, bet tikai tērē. Ja vēl kāds ir atkarīgs no “vieglajām narkotikām”, viņam vajag daudz naudas... Turklāt “vieglās narkotikas” ir taisns ceļš uz “smagajām narkotikām”, kuru uzspiešanā Latvijai arī acīmredzot ir ieinteresēts Soross. Ieradums narkomāniem liek doties zagst vai krāpt, arī laupīšanas ir daļa no “uzdzīves”. Katru gadu Latvijā notiek desmitiem tūkstoši noziegumi, kas saistīti ar narkotiku lietošanu.

Narkomāni ar zādzībām, laupīšanām un krāpšanām rada lielus zaudējumus. Nozieguma upurim viss atkal jāpērk no jauna, li-

dzekļus paņemot varbūt pat no kāda biznesa plāna. Ja narkomāns kādam vienā reizē rada ap desmit tūkstošiem lielus zaudējumus, tad, pērkot to atkārtoti, konkrētās lietas vērtība ir dubultojusies, jo tā tikusi iegādāta divkārt. Un šī summa pakārtotā veidā tiek atņemta no valsts kopējās attīstības, jo upuris ir spiests savas finanses izmantot nelietderīgi. Cik attīstības peļņas valsts ir zaudējusi pēdējo desmit gadu laikā “vieglo narkotiku” dēļ?

Narkomānus nedrīkstot aizskart, jo tā, lūk, esot slimība. Problēma ir tā, ka daudzi ierēdņi un “mākslinieku” bērni tās lieto, jo esot “kruti” atšķirties no parastās sabiedrības. Tāpēc viss tiek virzīts uz priekšu... Ja “civilizētajā” pasaulē par “zālītes” pārdošanu, tāpat kā par prostitūciju maksā nodokļus, tad mēs, lūk, šajā jautājumā esot atpalikuši... Jāsmejas

– izrādās, narkotiku radītais “kaifs” un prostitūcija ir jauna “tikumība”, ja jau valsts atbalsta šādas nodarbes. Normālu cilvēku izpratnē gan šīs abas lietas ir degradācija un nav pieļaujamas.

Spēcīga tauta un valsts ir tā, kurai nav novirzes uz slikto pusi. Latvijas valsts ierēdņi un politiķi nevēlas to saprast un, nepretojoties Sorosa un citu cionistu diktātam, aktīvi cenšas iznīcināt paši savu tautu un valsti.

Cionistu organizācijas lieliski apzinās savus spēcīgo ieroci – cilvēku degradēšanu, tāpēc finansē Sorosa naudas fondus un sludina par “atvērto sabiedrību” jeb narkomānu-pederastulesbiešu-prostitūtu-okupantu “likumību” mūsu valstī. Amerikā un citās Eiropas valstīs pret amoralitāti vairs neprotē, bet latvieši vēl nav garīgi miruši – šeit tomēr vēl vērojama kaut kripatiņa ve-

selā saprāta un tikumības aizstāvība. Tomēr Saeimā jau šūpojas vilņi – atļaut vai neatļaut degradēt tautu...

Ja cilvēks no sirds kalpos Dieva Likumiem, tad tumsa viņu vajās – tā tas bija PSRS laikā un tā tas ir arī 4.maija režīma mežonīgajā kapitalismā. Aizstāvojot Taisnību un Patiesību, cilvēks nokļūst upuru kārtā, kas ļoti var iedragāt veselību. Caur sāpēm tiek izdzerts “upura kauss”. Šodienas Latvija perveršas, zaglīgums, meli ir kļuvušas par normālām parādībām, bet, ja kāds cīnās pret tām, tad kļūst par izvirtušas cilvēku daļas ienaidnieku un vajāto.

Viss šis murgs notiek globalizācijas vārdā. Latvijas valsti vada tie, kuriem izdevīgs ir šāds stāvoklis un degradēta, ar nodevējiem pilna vide. Bet cīņa vēl nav galā – lai cionisti necer, ka uzvarēs!

Arnīs